

KİTLELERİN HAREKETİNDEN DOĞACAK GERÇEK MÜCADELE

Faşist AKP-MHP bloğu ve bir bütün Türk hâkim sınıflarının politik krizi, iç parçalanmışlığı artık sadece siyasal boyutun ötesine geçmektedir. Komprador-bürokratik sermaye güçleri, onların uzantıları, sermayenin el değiştirmesi ve palazlanma ilişkileri ve bir boğazlaşma noktasına geldiğinin açık edildiği ve mücadelenin daha açık yürüdüğü bir aşamaya geçilmiştir. Sedat Peker açıklamalarıyla devlet içindeki, siyasal temsilciler arasındaki parçalanmanın ve yönetme sorununun boyutu daha fazla görünür olmaktadır.

Yeni Demokrasi

16 HAZİRAN-30 HAZİRAN 2021 ■ YIL: 4 ■ SAYI: 88 ■ FİYAT: 2 TL ■ ISSN: 2630-5526

gazetesi

EMEK

s.7

İşçi Sınıfı Eylemden ve Hafızadan Yoksun Bırakılmak İsteniyor

Yeni iktidara gelme iddiasındaki CHP ve İyi Parti de daha şimdiden bu politikanın bir parçası oldular ve hatta belli örneklerde onlar bu konuda daha da aktif ve saldırganlar. İşçiye neyi reva gördüklerini anlamak için İBB ve iştiraklerindeki işçilerin durumlarına; sendikalara nasıl yaklaştıklarını anlamak için grevlerdeki tutumlarına ve sendikalara müdahalelerine bakmak yeterlidir.

ÇEVRE

s.9

Türkiye Cumhuriyeti'nde Rantın ve Talanın Görüntüsü: Müsilaj

Gerçeğin görünenden fazlası olduğu sıklıkla ifade edilir. Bu çoğu zaman bir şeyi analiz ederken görünenin arkasında yatan şeyi açığa çıkarmanın ön kabulüdür. Şimdi "görünmeyen"e yapılan bu vurgu ise görünenin arkasında yatan şeylerin görünür olduğu ve yeni görünmeyen şeylere bakmanın ön kabulüdür.

EMEĞİN SÖMÜRÜSÜNE DOĞANIN TALANINA KARŞI MÜCADELEYE!

12

KOLEKTİF DOĞRULTU

proleter devrimcilik; savaşta ısrar ve doğru kavrayış mücadelesidir!

15

GENÇLİK

mücadele ve örgütlülük kazandırır, sistem çürütür ve yazlaştırır

17

MAKALE

eşitsizlik kapitalizmin karakteridir -II

15-16 Haziran'ın yıl dönümünde Avcılar'da panel düzenlendi

HABER MERKEZİ- 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi'nin yıl dönümünde DERİTEKS tarafından Avcılar'da panel düzenlendi. Panelde geçmişe kıyasla zayıflayan örgütlülüklere değinirken, "Siyaset hiçbir zaman 5 yılda bir oy kullanmak değildir. İşçi siyaseti fabrikalardan, sendikalardan başlayarak ülkenin her sorununa kendi bakış açısını kazandırmalıdır. Siyasetten uzak durmalı denen sendikalarda hükümetin, sistem partilerinin ve patronların siyaseti hâkim durumdadır. Bugün sendika genel merkezleri şubeler üzerinde dahi baskı kuruyor; 'eylem yapma', 'grev, direniş örgütleme', '1 Mayıs' kutlama', '15-16 Haziran' anma' vs." Burada bizim sendikaları da denetlememiz ve işçilerin iradesini açığa çıkarmamız gerekiyor" ifadelerine yer verildi.

Avcılar Eğitim-Sen'de gerçekleştirilen panelde salona, "Gücümüz Birliğimizden Gelir; Şanlı 15-16 Haziran Direnişimiz İşçilere Mücadelede Yol Gösteriyor" yazılı pankart asıldı.

Panelde konuşmacı olarak DERİTEKS Eğitim ve Örgütlenme Uzmanı Ulaş Veysel Arslan ve Devrimci Demokratik Sendikal Birlik (DDSB) temsilcisi ve yer aldı.

Panelde KT Deri, 3Gen Taban, Öncel Nakış, Asya Nakış, Çiftçiler Ayakkabı, Alders Tekstil, Karınca Lojistik işçilerinin yanı sıra Avcılar Belediyesi işçileri ve DDSB'liler de katılım sağladı.

'15-16 HAZİRAN DİRENİŞİ BARIKATLARI TANIMADI'

Açılış konuşmasının ardından söz alan DDSB temsilcisi 15-16 Haziran'ın gelişimi sürecini aktararak direnişin tarihsel önemine değindi. Toplamda yüzbinleri bulan direnişin polis ve jandarma saldırılarına rağmen işçi sınıfının şanlı bir mücadelesine dönüştüğü, katledilen işçilerin yanı sıra birçok işçinin tutuklandığı ve sıkıyönetim ilan edildiğine değinen temsilci, tüm bu baskı ve kanla bastırma yöntemine rağmen sendikalar ve grevle ilgili getirilen kanunun geri çekilmek zorunda kaldığını vurguladı.

'DİSK'İN TUTUMU FIRTINA GİBİ BÜYÜYEN DİRENİŞİN ÖNÜNE GEÇMEK OLMUŞTUR'

İşçilerin direnişinin her kesim nezdinde sınıfsal ayrımları da açığa çıkardığını söyleyen temsilci, "DİSK yönetiminin bu direnişteki tutumu, işçilerin bir fırtına gibi büyüyen direnişinin önüne geçmeye çalışmak olmuştur. Dönemin DİSK Genel Başkanı Kemal Türker işçilere evlerine dönmesi yönünde çağrılar yaparken 'Biz buradaki tahripkâr olaylara bütünüyle karşıyız, içinde de değiliz' diyordu. Bu aynı zamanda işçilerin tabandaki güçlü hareketinin karşısında sendikal bürokrasinin çaresizliğinin de örneğini oluşturdu.

Dönemin direnişçi işçileri, parlamentoda yasayı geçiren düzen partilerini

daha iyi tanıdı ve karşısında askeri ve polisi gördüğünde, sınıfsal çıkarlarının karşısında kimlerin yer aldığının da bilincine vardı" dedi.

'O DÖNEMKİ YASA GÜNÜMÜZDE KENDİNİ SENDİKAL BARAJLARDA GÖSTERİYOR'

DDSB temsilcisinin ardından Ulaş Veysel Arslan söz aldı. Arslan, konuşmasına 15-16 Haziran'dan bir direniş şiiiriyle başladı.

Geçmişle günümüz arasındaki benzerlikler olduğunu ve o dönemki gerici yasaların bugün de benzer biçimlerde kendini gösterdiğini belirten Arslan, "O dönem işçilerin sendikal örgütlenmesinin önüne geçen yasa günümüzde kendini sendikal barajlarda gösteriyor" dedi.

Arslan "15-16 Haziran'daki direnişin her ne kadar işçileri DİSK'ten TÜRK-İŞ'e üye yapmak için yapılan yasa karşı ortaya çıksa da ayaklanan işçilerin önemli bir çoğunluğunun TÜRK-İŞ'e üye olan işçiler olduğunu unutmamak gerekir. Bu çok önemli bir nokta. İşçilerin taban örgütlenmelerinin hiçbir sendikal bürokrasiyi tanımadığını gördük. Hangi inançtan, milletten olursa olsun işçiler birbiriyle ortaklaştı" dedi.

Direnişin ardından darbe ilan edildiğini aktaran Arslan, "Sıkıyönetimin hangi koşullarda gerçekleştiğine baktığımızda ise karşımıza hükümet yet-

kilileri çıkıyor. Yaygınlaşan işçi direnişlerinin sıçradığı fabrikalardan birisi de Süleyman Demirel'in kardeşine aitti" dedi.

Konuşmanın ardından verilen çay molasının ardından ikinci bölüme geçildi.

'ÖRGÜTLÜLÜKLERİMİZİ BÖYLE GELİŞTİREBİLİRİZ'

Panelin ikinci bölümünde günümüzde işçilerin çalışma koşullarının geçmişe kıyasla daha kötü koşullarda olduğuna değinen DDSB temsilcisi, "Mücadele edebilmek için en kötü örgütlülük bile örgütsüzlükten iyidir; geçmiştekenden farklı olarak işçiler daha yoğun bir sömürüye maruz kalmakla birlikte buna karşı gösterilen direnç eskisinden daha zayıf. Pandemi döneminde işçiler için kullanılması gerek işsizlik Fonu dahi patronlar için kullanıldı. Dönemin bütün krizi işçilerin üzerine yıkıldı. Bugün birileri demokrasiden bahsederken onların ekonomide, işçi haklarında ne yaptığına bakmak gerekiyor. Sınıfsal olarak kimin yanında olduğunu böyle görebiliriz. AKP'nin yoğun emek sömürüsünün karşısında CHP'li, İyi Parti ne koyuyor örneğin? Bunları belediyeye, belediyeye bağlı iş yerlerine dair gözlemlerimize dayanarak söylüyoruz. Bizim hem sendikalarda hem siyaset de çıkarımızı kimin savunduğuna bakmamız gerekiyor. Suni ayrımlara değil yani muhafazakâr mı laik mi değil; işçilerin haklarını kimin savunduğuna bakmamız gerekiyor. Sınıf bilincimizi ve örgütlülüğümüzü böyle geliştirebiliriz.

'BİZİM BİZDEN BAŞKA DOSTUMUZ YOK'

Panelistlerin aktarımlarının ardından söz alan bir Avcılar Belediyesi işçisi, belediyede verdikleri direniş hatırlatarak 'Benim yeğenim belediye meclis üyesiydi. İşle ilgili çeşitli teklifler de getirdi. Kabul etmedim. Ben direnişçi olduğum dönemde benimle iletişimini kesti. Bakın hala benimle konuşmuyor. Sınıfsal ayrım çok net. Bizim bizden başka bizi anlayacak dostumuz yok demek istiyorum' dedi.

Panelin ardından Grup İsyân Ateşi tarafından müzik dinletisi gerçekleştirildi.

Emperyalizme Kölelik, Devlette Çürüme ve Kitlelerin Hareketinden Doğacak Gerçek Mücadele

Türk hâkim sınıfları 14 Haziran'da gerçekleşecek NATO zirvesine ve daha özeldir ise Tayyip Erdoğan ve ABD lideri Joe Biden arasındaki görüşmenin sonuçlarına kilitlenmiş durumda. 23 Nisan'da nihayet Biden'dan beklenen telefonun gelmesi ve NATO zirvesine kesilen randevu sonrası aylardır bu görüşmeye odaklanma hali yaşanmıştır. Bir yandan faşist propaganda makinası "eski Türkiye'nin olmadığı", "büyük ve güçlü bir Türkiye'nin şekillendiği", "ABD'nin her dediğini yapan bir Türkiye'nin olmadığı" gibi içi boş bir hamaset ile şovenist kampanyalar örgütlerken diğer yandan ise "ekonominin önemli ve hassas bir süreçten geçtiği", "ABD ile stratejik ortaklığın önemli olduğu" vurgulu resmi söylemler ve tutum oluşturulmuştur. ABD emperyalizmi ile bir süredir özellikle Ortadoğu, Akdeniz ve Kuzey Afrika bağlamına odaklanan-yoğunlaşan kriz ve gerginliğin yeni bir arayış ve dengeyi dayattığı zeminde NATO toplantısının ve Biden görüşmesinin önemli bir yerde olduğu açıktır. AKP-MHP bloğunun "milli ve yerli"lik politikası emperyalizme bağımlı zayıf sermaye yapısının belirlediği sınırlar içindedir. Bu sınırlar ise ekonominin ve siyasetin tüm hücrelerine kadar işlemiş, oradan beslenen ve gücünü alan niteliklerine içkindir. Bu bağlamda ekonominin daha sert krizler içinde olduğu, siyasal krizin derinleştiği noktada "milli ve yerli" söyleminin üstü kazındığında, emperyalistler adına daha işlevli olma, onların dağıttığı pastadan daha fazla pay alma hesabına kilitlendiği görülür.

ABD ve NATO ile oluşan gerginlik alanları tam da yönelim ve konumlanmada emperyalist politikaların daha güçlü aktörü olma mücadelesinden kaynaklanmaktadır. Biden ile görüşme de bu açıdan önemlidir. ABD emperyalizmini sınır çizgilerine kadar zorlayarak ve onlar için daha işlevli bir politika üretme iddiasının zayıfladığı ve yepyeni çelişkiler yarattığı krizli yapının nasıl ilerleyeceğine dair kaygıların üst boyuta çıktığı bir süreç yaşanmaktadır. NATO'nun bir parçası olma, Türkiye sınır güvenliğinin aynı zamanda NATO sınır güvenliği olduğu vurgularının en üst perdeden ve güçlü yapılmasının nedeni de budur. AB ve ABD ilişkilerinin yeniden daha güçlü ve sağlam bir ittifak arayışına odaklandığı, NATO'nun bu anlamda 2010 Lizbon Konsepti'nde belirtilen tehditlere karşı daha güçlü ittifak ve daha etkin "yönetişim" anlayışının on yıl

boyunca aşınan yapısını yeniden sağlamaya yöneldiği görülmektedir. Bu durum NATO'nun Doğu Avrupa'dan Balkanlar'a, Akdeniz'den Kuzey Afrika'ya, Ortadoğu-Kafkaslar'dan Afganistan ve Uzak Asya'ya kadar on yıllık süreç boyunca hangi rotada hareket edeceğini belirleyecek bir yol haritası tartışmasını, bir nevi Batılı emperyalist blok arasında güven tazeleme ihtiyacını doğurmaktadır.

Burada belirleyici olan güç hala ABD'dir. Bu güçler arasındaki çelişkilerin hafifletilmesi ve Rusya-Çin eksenini ile mücadelenin keskinleşmesi yönelimi tartışılmaktadır. Yarı-sömürgelelere düşecek görevlerin, onların alacağı rolün ise bu yönelim içinde ortaya çıkacağı bir süreç yaşanmaktadır. Haziran 2021 NATO toplantısı 'NATO 2030: Yeni Bir Çağ İçin Birlikte' başlığı altında hazırlanmış bir taslağın ve yönelimin de tartışmasıdır aynı zamanda. Türk hakim sınıflarının bu toplantı öncesi Kürdistan'ın üç parçasındaki saldırganlığa daha fazla boyut katması ve bölgede etkinliği pekiştirme çabası; Mısır başta olmak üzere bölge ülkeleriyle yıpranan ilişkilerin yeniden kurulmaya çalışılması ve Libya üzerinden elindeki kartları pekiştirme hamlesi; Akdeniz havzasındaki hamleleri ve devamında atmak zorunda kaldığı geri adım; Afganistan'da "ABD adına konumlanmaya amade olunduğuna" dair Hulusi Akar'ın verdiği mesajlar; Kafkasya ve özeldir Dağlık Karabağ savaşında etki alanını ispatlama hamleleri bir sürecin etkin öznesi olma çabasıdır. Bu eksende emperyalistler arası çelişkilerden faydalanarak kendini pazarlama yöntemi ve yer yer attığı adımlarla kilitlenmeye ve krize yol veren konumlanışı ile geleceğe dair hazırlıkları örgütlemiştir. Ancak gelen noktada ABD emperyalizmi ile oluşan kriz ve çelişkilerin Türk hâkim sınıflarının bağımlı yapısı düşünüldüğünde sürdürülmesi olanaklı değildir. Dün "milli ve yerli", "güçlü ve bağımsız devlet politikası" adına savunulan, kitlelere şovenizmi zerk ederek atılan bir dizi adımın yeni biçim alma ve geri adımları içerme eğilimi belirgindir. Zira ekonomik ve politik kriz cenderesi içinde, askeri saldırganlık politikası ve elinde bulunan bölgesel enstrümanların pazarlık gücünü de kullanarak ABD emperyalizminin yöneliminde daha güçlü bir aktör olma misyonunu koparma mücadelesine içkin şekilde boyun eğme ve verili çelişki ve krizi çözme isteği taşıdığı açıktır. Bu ise bir süreç boyunca hem iç

politikada hem de dış politikada hayata geçirilecektir.

FAŞİZMİN KRİZİ VE YOZLAŞMA, HALKA VE KÜRT ULUSUNA BASKI VE ZULÜM

Faşist AKP-MHP bloğu ve bir bütün Türk hâkim sınıflarının politik krizi, iç parçalanmışlığı artık sadece siyasal boyutun ötesine geçmektedir. Komprador-bürokratik sermaye güçleri, onların uzantıları, sermayenin el değiştirmesi ve palazlanma ilişkileri ve bir boğazlaşma noktasına geldiğinin açık edildiği ve mücadelenin daha açık yürüdüğü bir aşamaya geçilmiştir. Sedat Peker açıklamalarıyla devlet içindeki, siyasal temsilciler arasındaki parçalanmanın ve yönetim sorununun boyutu daha fazla görünür olmaktadır. Var olan parçalanmada belli güçlerin "kaybetme" korkusu ve endişesi onları geçici olarak bir araya getirirse de diğer yandan ekonomik krizin durdurulamayan istikrarı bu birleşmeleri sabote eden bir etki yaratmaktadır. Hem faşist blokların birbiriyle kapışması hem de iç klik mücadelesi açık ve örtülü ayrışmalar, birleşmeler, paslaşmalar ve yorucu bir rekabet içinde sürmektedir. Her bir kliğin diğeriyle temas ettiği, ilişkisi ve arayış içinde olduğu saçaklı ve katmanlı bir kriz halidir yaşanan. Bu krizin sertleşmesinin kaçınılmaz olduğunu belirtmek yerinde olacaktır. Çeşitli biçimlere bürünen ayrışma ve birleşme eğilimleri bu sürecin bir parçasıdır. Bu süreç aynı zamanda örtülü kalan gerçeklerin de açığa çıkma süreci olmaktadır.

Bu, halkta büyüyen bir öfke ve tepkiye dönüşmektedir. Ancak bu öfke ve tepkinin, kitlelerin dağılık ve örgütsüz yapısı nedeniyle, faşist klikler tarafından manipüle edilerek kitlelerin kendilerine yedeklenmesi, sistemin dizaynı için kullanılması ve etkisizleştirilmesi, kitlelerin umutlarını ve beklentilerini faşist kliklere bağlamasını da getirdiği görülmelidir. Bu tabloda, Türk hâkim sınıflarının halk yığınlarına, onların örgütlü güçlerine, işçi ve emekçilerin hareketine ve de Kürt ulusal mücadelesine ve dört parça Kürdistan'a yönelik saldırıları hız kesmemektedir. Halkın, hak arayışı, talep ve istemleri bir yandan baskıyla sindirilirken diğer yandan "şovenizm" politikası tırmandırılarak felç edilmeye çalışılmaktadır. Halk yığınlarının en temel geçim ve yaşam koşulları daraltılırken siyasal özgürlükleri, demokratik hakları, sosyal güvenceleri gasp edilirken bunun bir kaçınılmazlık ve

"kader" olduğu yalanlarla ve etkili ideolojik aygıtlarla benimsetilmeye çalışılmaktadır. Buna yönelik her tepki "terör", "darbe", "vatan hainliği" parantezine alınmakta, devletin faşist sopası gecikmeksizin devreye girmektedir. İşçi grevlerinde ve direnişlerinde, çevre hareketinde, kadın mücadelesinde, ifade özgürlüğü ve demokratik talepli hareketlerde bu kendisini göstermektedir. Kürt hareketine yönelik saldırılar burada özel bir yerde durmaktadır. Zira legal siyaset hakkının dahi tanınmaması, HDP kapatma davaları ile HDP bürolarının rutin baskınlara uğraması ile bu sürdürülmektedir. Askeri saldırı ise sadece T. Kürdistan'ında değil Kürt Ulusal Hareketi'nin olduğu her alanda işgali de içerecek şekilde sürmektedir. Bu anlamda Kürtlere "ya kölelik ya ölüm ve zulüm" seçeneği sunulmaktadır.

Faşist devletin klikleri arasındaki çok katmanlı mücadele ile halka ve ezilen tüm toplumsal güç ve katmanlara yönelik saldırganlık adeta doğru orantılı sürmektedir. Bu durum sınıf mücadelesi için geniş olanaklar, etkin bir hareketin de zemini anlamına gelmektedir. Memnuniyetsizliğin, var olan biçimiyle yönetilmek istememenin kitleler için hareket geçme isteğini güçlendireceği açıktır. Bu hareketin bir patlama ile gerçekleşmesi beklentisi, bilinçli ve örgütlü güçler için felç edici bir politik atalet olacağı görülmelidir. Kitlelerin kendiliğinden hareketiyle daha güçlü birleşmek, onların harekete geçme isteğini cesaretlendirmek ve örgütlemek, tüm alanlarda yoğun ve enerjik bir pratik ve mücadele hattı belirlemek sürecin öne çıkardığı ihtiyaç olarak kavranmalıdır. Bu kavrayış oluşan ya da mayalanan hareketlerin içinde ileriye temsil eden proleter devrimciler için kitlelerin mücadelesinin sınırlandırılmasına karşı ufuk kazanan ve iktidar bilinciyle donanan zengin bir çalışma zemini olacaktır. Bunu bilince çıkarmak, militan bir hatta olana ve dayatılana mahkûm kalmamak, toplumsal çelişkilerin sertliğine paralel savaşın çelişkilerini yöneten ve çelişkilere yönelen yapısına göre konum almak ve pratiğin içinde öğrenerek yürüyüş ve örgütlenme temposunu belirlemek gerekmektedir. Bu görevi kavrayarak canlı, dinamik bir örgütsel konumlanma, kitle çalışması ve buna uygun devrimci çalışma tarzı benimsenmelidir.

İşçi Sınıfı Eylemden ve Hafızadan Yoksun Bırakılmak İsteniyor

Ülkede önemli siyasi çalkantı ve değişimlerin gerçekleşeceğine dair işaretler kendini gösteriyor. Bu değişimin hangi yönde olacağı ise her bir güç odağının kapasite ve konumuna göre belirlenecek. Bugün hemen her kesim siyaseti en tepedekiler üzerinden, son günlerde de özellikle Peker videolarından takip ediyor. Bir bekleme hali ki yine en tepedekilerin kendiliğinden değişmesi ve ülkede “rahatlama” olması için Peker’in videolarından “umut” besleyen bir gerçeklik oluşuyor.

Hemen her kesim buna odaklanırsa işçi sınıfı ve yoksul halk her bakımdan iradesiz kılınmaya devam ediyor. Yoksul mahallelerde, sendikalarda, derneklerde kısacası halkın yaşamını ve ekonomik-demokratik haklarını doğrudan etkileyen alanlarda ise saldırılar durmaksızın devam ediyor. Hatta bu saldırılar olası iktidar değişimlerini de kapsayacak şekilde dizayn edilerek gelecekte oluşabilecek hareketliliklere karşı şimdiden supap olarak işlevlendiriliyor.

Sistemin bu durmaksızın devam eden saldırı ve dizayn politikasının önemli ayaklarından birini sendikalar oluşturuyor. Hatırlanacağı gibi Aile ve Çalışma Bakanlığı yeniden iki ayrı bakanlık olarak düzenlendi ve Çalışma Bakanlığı tekrar ayrı örgütlendi. Bu “eskiye” dönüş ne tek başına işin yürümemesi ne de önceki bakan Zehra Selçuk’a olan tepkilerle ilgiliydi. Değişiklik işçi sınıfı ve sendikalara dönük yeni sürecin de bir adımıydı. Değişikliği Türk-İş aylar öncesinden biliyordu ve planlamanın da parçasıydı. Pandemi, işten atmalar ve işsizlik... Tablo çok ağır. Diğer yandan stratejik sektörler de dahil her işkolunda işçilerin ücretleri ve hakları en diplere çekilmiş durumda. İşçi sınıfı ve sendikalarda yeni hareketlilikler kaçınılmaz ve bu durumun kontrol altında tutulması gerekiyor. Dahası düzen siyasetinin tepeden çattırdamaya ve daha yoğun bir biçimde teşhir olmaya başladığı bugünlerde egemenler için tehlike de artıyor.

İŞÇİ SINIFININ YENİ VE GENÇ KUŞAĞINI MÜCADELE İÇİNDE EĞİTMEK ZORUNDAYIZ

Sendikalardaki saldırıların ve yeni döneme uygun dizayn politikalarının birbiriyle ilişkili ikili bir ayağı bulunuyor. Bunlardan biri, sınıfın mücadele gelenek ve hafızasının yok edilmesi; diğeri ise yine işçi sınıfının eylemsiz bırakılması ile ilgili. Bu politika hâkim sınıfların tüm klikleri tarafından benimseniyor. Yani iktidara gelme iddiasındaki CHP ve İyi Parti de daha şimdiden bu politikanın bir parçası oldular ve hatta belli örneklerde onlar bu konuda daha da aktif ve saldırganlar. İşçiye neyi reva gördüklerini anlamak için İBB ve iştiraklerindeki işçilerin durumlarına; sendikalara nasıl yaklaştıklarını anlamak için grevlerdeki tutumlarına ve sendikalara müdahalelerine bakmak yeterlidir.

Bugün sayısal olarak üretim alanlarında işçi sınıfının yeni ve genç bir kuşağı hâkim durumdadır. Bu işçileri tarif eden nitelikler; ücret ve haklar bakımından çok geri düzeyde bulunmaları, yoğun bir sömürüye maruz kalmaları, sınıf bilinçlerinin ve buna paralel sendikal mücadele bilinçlerinin henüz yetersiz oluşu ve aynı zamanda ekonomik-sosyal haklarını artırmak için duydukları mücadele isteğidir. Bu kuşağın örgütlenmesi, sarı sendikalarda örgütlü olanların eğitilmesi ve çıkarıl-

rı temelinde sınıf bilinçli bir mücadeleye sevk edilmesi gerekmektedir. Bu belirtilenler devrimci-demokratik çizgiyi, sınıf sendikacılığını benimseyen proleter devrimcilerin üzerine düşen görevleri tanımlıyor. Fakat aynı gerçeklik egemen sınıflar tarafından da görülmekte ve bu işçi kuşağının sınıf bilinci edinmemesi, sınıfın mücadele hafızasından öğrenmemesi ve eylemli bir pratiğin dönüştürücülüğünü yaşamaması için daha şimdiden sendikalarda ileri düzeyde bir tahakküm kurulmuş, sendika bürokrasileriyle ilişkiler hiç olmadığı kadar sıkılaştırılmıştır.

İşçi sınıfı ve sendikalara dayatılan doğrudan ve dolaylı tahkimat yöntemlerini şu başlıklar etrafında toparlayabiliriz: 1- Eylem, direniş, grev örgütlenme; 2- İşçi sınıfının diğer bölükleriyle, diğer sendikalarla özellikle de farklı konfederasyonlardan sendikalarla dayanışma gösterme; 3- Bağimsız eğitim toplantıları yapma; 4- Konfederasyonun veya sendika genel merkezinin bilgisi ve onayı dışında hiçbir adım atma; 4- 1 Mayıs, 15-16 Haziran gibi günleri gündemine alma; 5- Grev-direniş fonu oluşturma ya da direnen işçiye destek olma; 6- İşçiyi toplu sözleşme süreçlerinin dışında

tut, sözleşmeye dair bilgi verme; 7- Patronun, siyasi iktidarın, iktidarın uzantısı kurumların vb. tepkisini çekecek hiçbir harekette bulunma; 8- “İş barışı”nı, diyalogu ve uzlaşmayı esas al... Bu gibi örnekler daha da çoğaltılabilir ve ayrıntılandırılabilir. Durum o kadar kangren bir hal almıştır ki bu bahsettiklerimizin en azından belli bir kısmını adına “mücadeleci”, “devrimci-demokrat” sıfatlar yapıştırdığımız sendikalar ve şubeler de bir biçimde hayata geçirmeye başlamış durumdadır. Bir anlamda korku ve “öğrenilmiş çaresizlik” hâkim olmuş zamanla ise ideolojik ve manevi olarak bu dayatmalara teslim olunmuştur. Kuşkusuz bu teslimiyetin diğer ayağında gerçekte aşılamayan sarı-bürokratik sendikacılık anlayışı vardır.

SENDİKALARDA İŞÇİ İRADESİ KAPI DIŞARI EDİLİYOR

Sermaye ve devletin sendikalara olan “muhtaçlığı” Türk-İş’in inisiyatif alanını artırıyor. Zira sınıfı kontrol etmenin asıl deneyimi ve mekanizması da burada yatıyor. Hak-İş’le ancak belli bir kesim kontrol altında tutulabiliyor ki değişen süreç sendikalar nezdinde de kaygan bir zemini ortaya çıkarıyor. DiSK bürokrasisinin de siyaseten tersten bu sürecin bir parçası olduğu

belirtilmelidir. Daha öncesinde sendikaların genel merkez bürokrasileri ağırlıkla çeşitli ayak oyunları, satın alma politikaları ve dolaylı tehditlerle şubelerde ve işçilerde denetim kurmayı esas alıyordu. Bu durum devam etmekle birlikte son dönemde ise daha doğrudan, açık müdahale ve tehditler arttı. Şimdi ise bunun sendikalarda iç düzenlemeleri hayata geçiriliyor.

Türlü ayak oyunu ve müdahale de olsa ve hatta yönetime gelenler geri de olsa kategorik olarak 'işçiler', şubelerin yöneticisi oluyordu. Şimdi ise genel merkezlerin yetkileri sınırsız artırılıyor ve merkeze bağlı organların ve uzmanların, şubeleri doğrudan yönetimi şekillendiriliyor. Sendikacılık, açık sermaye işbirlikçiliğinden öte geçmeyen teknik bir işleve dönüştürüldüğü için az çok sendikal mücadele ve toplu sözleşme deneyimine sahip 'işçi yöneticilere' de ihtiyaç kalmıyor. Bu durumda kayda değer bütün işi merkez görevlileri ve maaşlı uzmanlar yürütüyor. Bu durumda işçinin tepkisini hafifletme amaçlı göstermelik açıklamalar dışında direniş, grev gibi mücadeleler de tarihe karışıyor. Şube yönetimine gelen işçiye, ayrıcalıklı maaşını alıp kravatlı takımıyla koltuğu işgal etmek ve konu mankeni olmak kalıyor. Koltuk sahibi bu işçi bir yandan da diğer işçilere 'örnek' teşkil ediyor. İşçinin sendikaya bakışı ve beklentileri temelden değiştirilerek "sendikal korparatizm" denilen tek merkezli, katı hiyerarşik ve hatta maf-

yavari yapılanma geliştiriliyor.

Bu sistem Hak-İş sendikalarında açıkta oturtulmuştu. Türk iş'in genelinde de bir şekilde işliyor. Fakat bu süreçte daha garantili bir sistem ve işleyişe ihtiyaç duyuluyor. Zira "hafıza" silinmez ve bu teknik işleyiş tüm den yerleştirilmezse tüm baskı ve kontrol mekanizmalarına rağmen seçimle gelen yarının 'işçi yöneticileri' farklı davranabilirler. Sendika merkez bürokrasileri bildik yöntemleri açıktan ve pervasızca yaparken yetmediğinde şube açma, kapama, bölme, birleştirme gibi yöntemlere de başvuruyor. Hatta sendika merkezinin onayı olmadan yeni yerler örgütleyip sendika şubesine katmak da tüzüğe eklenen maddelerle yasaklanıyor. Bu sayede nerede örgütlenme yapabileceğinize, hangi adımı atabileceğinize, ne konuşacağınıza vb. sendika merkezinin karar verdiği izinli bir işleyiş hâkim kılınıyor. Eğer sınıftan yanaysanız genişlemeniz engelleniyor ve hatta elinizdekiler alınıp darlaştırılıyor. Bunun için gerektiğinde şubenin tüm den tasfiyesi sağlanıyor. Sendika bürokrasileri patronlarla, kamu kuruluşlarının yöneticileriyle anlaşarak işçiyi işten atma ya da söz konusu şubeyi tasfiye etmek için ortak adımlar atabiliyor.

KURUMSAL PRANGALARI PARÇALAMALI, İŞÇİ SINIFININ POTANSİYELİNİ AÇIĞA ÇIKARMALIYIZ

Bu gibi yöntemlerle her türlü yetkinin merkezde toplandığı, her türlü işin

uzmanlarca yapıldığı, sendikalarda en ufak işçi iradesinin bile kapı dışarı edildiği, doğrudan kontrole dayalı bir sendikal dizayn gerçekleştiriliyor. Bu işleyiş üstü örtülü yol yöntemlerle değil artık tüzüğe işlenerek derinleştiriliyor. Bu yöntemlerle işçilerin ekonomik-demokratik hak mücadelelerini yürütmek için üye olduğu sendikalar, içi boşaltılarak ve yeniden yapılandırılarak işçinin prangasına dönüştürülüyor.

Bu pranga durumunun siyaset sahnesindeki ayağını ise işçi ve emekçi kitlelerin AKP-MHP ile CHP-İyi Parti arasında sıkıştırılması oluşturuyor. Her türlü baskı, sömürü, talan ve yolsuzlukla bilinen AKP'ye karşı alternatif olarak diğer düzen güçleri gösteriliyor. Her ikisinin de aynı olduğunu işçi ve emekçi kitleler ise derin bir sıkışmışlığın ve çaresizliğin içine hapsediliyor. Fakat devrimci bir alternatif daha var. İşçi sınıfı ve sendikalar başta olmak üzere kitlelerin arayışına yanıt olacak şekilde onların sıkıştırıldıkları baskı-sömürü cenderesine karşı mücadelenin koşulları da elverişli durumdadır. Bu dönemin özelliği henüz yeni şekillendiriliyor oluşudur ve ne kadar öngörülür, doğru politikalar belirler isek o kadar başarı elde etme şansımız da vardır. Sonuçta çelişkiler daha da derinleşmekte ve toplumsal sıkışmışlığın potansiyel enerjisi işlenmeye, eğitime ve prangaları parçalamaya devrimci olanaklar sunmaktadır.

Adıyaman'da köylüler yem fiyatlarına karşı traktörlerle eylem yaptı

HABER MERKEZİ- Adıyaman Gölbaşı ilçe merkezinde toplanan köylüler traktörlerle konvoy düzenleyerek artan yem fiyatlarını protesto etti.

Çiftçiler adına açıklama yapan süt üreticisi Özkan Kılınc, "Yem fiyatlarında son 18 ay içerisinde yüzde 120'leri bulan olağan üstü bir artış olmuşken, süt fiyatlarında bu süreçte sadece yüzde 21'lik artış olmuştur. Ürettiği sütü değer fiyatından satamamış olması, süt üreticilerini her zamankinden daha fazla mağdur etmiş ve zorda bırakmıştır." dedi.

Süt üreticilerinin yaşadığı mağduriyetin dünyada başka bir örneğinin olmadığını savunan Kılınc, konuşmasını şöyle sürdürdü:

"Yetiştiricilerimizin ürettiği üründen kazanacağı, bir sistem oluşturulmalıdır. Bunun için yerli üretimin önü açılmalıdır. Yetiştiriciler olarak yaşadığımız sıkıntılar her geçen gün daha da artmaktadır ve bu durumdan tüm sektör olumsuz bir şekilde etkilenmektedir. Bu işletmeler, hayvansal gıda üretimimizin sigortasıdır. Ülke hayvancılığı bugün çok daha fazla tehlikeye girmiştir.

Bu uygulamalar devam ettiği sürece ülkemiz et ve sütte dışa bağımlı hale gelecek ve hayvancılıktan geçimini sağlayan milyonlarca insan işsiz kalacaktır."

"Yem üretiminde ithalata bağımlılığımız azaltılmalı, kaba yem üretimiz mutlaka artırılmalıdır" diyen Kılınc, "Üretimin devamlılığı açısından yıl boyunca yem süt paritesi 1,5 olarak sağlanmalıdır. Üreten insana her zaman kıymet verilmelidir. Üretim, üretmek Anadolu insanının yaşam şeklidir. O yüzden bizim insanımız toprağına ve hayvanına küsmez, zarar etse bile üretmeye devam eder. Ancak üreticimizin artık dayanacak gücü kalmamıştır. Bizi toprağına ve hayvana küstürmeyin."

Soma Davası'nda karar duruşması: 'Hakimler parayla satın alınmış'

HABER MERKEZİ- 2018'deki mahkeme kararının Yargıtay tarafından bozulmasının ardından Akhisar Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülen yeni davada, mahkemenin bugün karar açıklaması bekleniyor. Dava kapsamında tek tutuklu olan avukat Kozağaçlı'nın, SEGBİS yoluyla mahkemeye katılma talebi ise reddedildi.

'DAVAMIZ, KİMSE EKMEĞİNİ KAZANIRKEN ÖLDÜRÜLMESİN DİYEDİR'

Duruşma öncesinde avukat Can Atalay, Türkiye'de işçi sınıfının gözünün Soma Davası'nda olduğunu belirterek, "Davamız kimse ekmeğini kazanırken öldürülmesin diyedir. Maden ocağında, daha önceden işçilerin öleceğini görmüşler ve alabilecekleri hiçbir önlemi almamışlar. Ermenek'i, Hendek'i ve Türkiye'nin dört bir yanı bugün Soma'ya bakıyor" şeklinde konuştu.

TEK TUTUKLU SANIK, MADENCİ AİLELERİNİN AVUKATI KOZAĞAÇLI'NIN DURUŞMAYA KATILMASI REDDEDİLDİ

09:00'da başlayan duruşmada, Soma Davası kapsamında tek tutuklu olarak kalan avukat Selçuk Kozağaçlı, SEGBİS ile mahkemeye katılmak için dilekçe verdi. Mahkeme Başkanı bu talebi reddettiğini açıkladı. Ardından müşteki avukatı Nergiz Tuba Aslan, ceza yargılamasının yüz yüze yapılması gerektiğini dile getirerek sanıkların SEGBİS ile duruşmaya katılmasına tepki gösterdi:

'CAN GÜRKAN, YARGILANDIĞININ FARKINDA DEĞİL'

"Can Gürkan'ın yargılandığı suçlama itibarıyla burada olması gerekirdi. Bunu da reddettiniz. Can Gürkan, yargılamanın kendisi hakkında yapıldığının farkında değil." Konuşmaların ardından mahkemeye ara verildi. Madenci aileleri, "Saraylarda oturuyorsunuz, hakimler de parayla satın alınmış" diyerek mahkemeye heyetinin yargılama usulüne tepki gösterdi.

'CAN GÜRKAN, 301 İNSANI OLASI KASITLA ÖLDÜRMEKTEN YARGILANMALI'

Sanık Can Gürkan hakkında 301 insanı olası kasitle öldürmekten cezalandırılmasının talep edildiği duruşmada müşteki avukatı Can Atalay, dosyaya siyasi müdahalenin ilk günlerde başladığını dile getirdi. "Kapıya barikat kuran polis, aileleri içeri almamıştı" diyen Atalay, "Sanıklar salona getirilmedi. İnsanlar dişleriyle, tırnaklarıyla tutunmasaydı, dosya bu hale gelmezdi. Bu suçlar ne kitap, ne gazete sayfalarında kalacak" dedi.

NE OLMUŞTU?

Soma'da 13 Mayıs 2014'te meydana gelen patlamada ölen 301 madencinin ardından başlayan adli süreçte

"olası kasitle öldürme" suçundan işverenler yargılandı. Mahkeme heyeti, aralarında Soma Kömür İşletmeleri A.Ş. Yönetim Kurulu Başkanı Can Gürkan'ın da bulunduğu tutuklu beş sanık için 15 yıldan 22 yıla kadar, dokuz tutuksuz sanık için de altı yıldan on yıla kadar hapis cezası verilmesine karar verdi.

YARGITAY, İŞVERENLER HAKKINDAKİ HAPİS CEZASI KARARLARINI BOZDU

Beş üyesinden üçü değiştirilen Yargıtay 12. Ceza Dairesi, Gürkan'ın 'yanğın riskinin yüksek olduğunu bilerek, havalandırmaya dair gerekli teknik altyapıyı oluşturmadan ve iş güvenliği önlemleri almadan üretimin artırılmasını hedeflediği' sonucuna vararak, 30 Eylül 2020'de kararı bozdu.

YENİDEN, YARGILAMA KARARI...

Sanıkların, 'bilinçli taksirle ölüme neden olma' suçundan Akhisar Ağır Ceza Mahkemesi'nde yeniden yargılanmasına kanaat getirildi. 13 Nisan 2021'de başlanan yargılama sürecinin 24 Mayıs'ta görülen celsesinde ara karar açıklandı.

Dardanel'de zehirlenen 60 işçi hastaneye değil eve gönderildi

HABER MERKEZİ- Dardanel'de çalışırken zehirlenen 60 işçinin hastane yerine eve gönderildiğini öğrenildi.

Dardanel fabrikasında, önceki gece vardiyasında çalışan işçiler, temizlik işlemi sırasında kullanılan kimyasallar nedeniyle zehirlendi. İşçi sağlığını önemsemeyen Dardanel, zehirlenen işçileri evlerine gönderdi. Evlerine giden 60 işçi rahatsızlanınca kendi imkanlarıyla hastaneye gitti.

Pandemi sürecinde 'kapalı devre' çalışma dayatılan işçiler, önceki gece vardiyasında kimyasallar nedeniyle zehirlendi. Fabrikada gece vardiyası sırasında kimyasallarla yapılan temizlik sonrası işçiler solunum sorunu yaşadı. Kimyasallardan etkilenen 60 işçi İlhan Varank Devlet Hastanesi'nde tedavi altına alındı. Pandemi sürecinde işçileri 'kapalı devre' diye tanımlanan yurtlarda karantina altında çalıştıran Dardanel fabrikasında, kısa bir süre önce çıplak elle üretim yapıldığı ortaya çıkmış, bu tepkilere neden olmuştu.

İşçi ve halk sağlığını önemsemeyen Dardanel fabrikasında yaşananlara ilişkin sosyal medya hesabından paylaşım yapan DİSK'e bağlı Gıda-İş Sendikası, "İşçilerin sağlığını tehlikeye atan Dardanel'in bu tutumunun karşısında olacağımızı belirtiriz. Dardanel işçilerini sendikamız Gıda-İş'te örgütlenmeye ve mücadele etmeye çağırıyoruz" çağrısında bulundu.

DİSK Gıda-İş Sendikası Genel Başkanı Seyit Aslan yaptığı paylaşımında Sağlık Bakanlığı'na inceleme başlatılması için çağrıda bulundu. Aslan, "İş yerinde işçi sağlığı ve işçi güvenliği önlemlerinin alınması patronların insafına bırakılamaz. İşçi arkadaşlarımızın yaşayacağı her türlü olumsuzluktan Dardanel yönetimi sorumlu olacaktır" dedi.

Narbel işçileri TİS imzaladı, grev sona erdi

HABER MERKEZİ- Grev kararı alan NARBEL işçileri, yüzde 30 zam üzerinde anlaşmaya vararak, Toplu İş Sözleşmesi'ni imzaladı.

İzmir Narlıdere Belediyesi'ne bağlı Narbel Şirketi bünyesinde çalışan işçiler, toplu sözleşme sürecinde anlaşma sağlanmadığı için 11 Haziran'da greve kararı aldıklarını duyurdu. Alınan grev kara-

rının ardından dün gece saatlerinde belediye ve şirket yönetimi arasında toplantı yapıldı. Yapılan toplantıda anlaşmaya varıldı ve imzalar atıldı.

Yapılan Toplu İş Sözleşmesi'ne (TİS) göre, işçilerin ücretlerine yüzde 30 zam yapıldı. Günlük yevmiyeleri 138 TL olan işçilerin yevmiyelerine 5-9 TL arasında zam yapıldı. Ayrıca iş güclüğü için 75 TL, yıllık yakacak ücreti için 50 TL ve günlük yemek parası da işçilere ödenecek.

Kaçırılıp 6 ay işkence yapılan Ayten Öztürk'e 2 kez ağırlaştırılmış müebbet hapis verildi

HABER MERKEZİ- Lübnan'dan kaçırılarak Türkiye'ye getirilen ve 6 ay boyunca işkence yapılan Ayten Öztürk'e 2 kez ağırlaştırılmış müebbet hapis cezası verildi. 2 kez ağırlaştırılmış müebbet hapis verilen Öztürk ev hapsi kararıyla tahliye edildi.

3,5 yıla yakın bir süredir tutuklu bulunan Ayten Öztürk'ün karar duruşması bugün Çağlayan Adliyesi'nde 3. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görüldü.

Ayten Öztürk mahkemede yaptığı savunmasında gördüğü işkenceleri şöyle anlattı: "2011'de orada savaş çıkınca geri gelemedim. Bir süredir Suriye'de akrabalarımınla yaşıyordum. 2018'de savaş kızışınca oradan Avrupa'ya gitmek istedim. Lübnan'da kaçakçılardan temin ettiğim bir pasaportla Avrupa'ya vizesiz gideceken Lübnan Havaalanından

gözaltına alındım. Yaklaşık bir saatlik yolculuktan sonra yine saldırgan ve koştururcasına uçaktan indirildim. İnerken bana işkence yapıldığını, kaçırıldığımı haykırmak istedim. Ama ağzımı açar açmaz bantladılar. Bu hücrede 6 ay boyunca akıl almaz işkenceler yaşadım. İlk 3-4 ay gözlerim hiç açılmadı. Kelepçelerim çözülmedi. Benimle diyalog kurmak istiyorlardı. Benim, beni kaçırıp insanlık dışı işkenceler yapan insanlarla konuşacak bir şeyim yoktu. Ben işkencehanede olmama rağmen, ailemin yanına gidip beni soruyormuş devlet yetkilileri. Hala vücudumda elektroşok izleri var. Oraya girmeden 65 kiloyken, çıktığımda 40 kiloydum."

Ölüm orucunda yaşamını yitiren avukatı Ebru Timtik'i de anan Öztürk, be-raatini talep etti. Öztürk'ün savunma-

sının ardından Halkın Hukuk Bürosu avukatları da savunma yaptılar.

Savunmaların ardından kararını açıklayan mahkeme heyeti, Ayten Öztürk'e 2 kez ağırlaştırılmış müebbet hapis cezası vererek ev hapsi kararıyla tahliye etti.

Leyla Güven'e verilen 22 yıl 3 ay hapis cezası onandı

HABER MERKEZİ- Milletvekiliği düşürüldükten sonra tutuklanan DTK Eşbaşkanı Leyla Güven'e verilen 22 yıl 3 ay hapis cezası İstinaf Mahkemesi tarafından onandı.

Kesinleşmiş hapis cezası bulunduğu gerekçesiyle milletvekiliği düşürüldükten sonra yargılandığı dava nedeniyle tutuklanan Demokratik Toplum Kongresi (DTK) Eşbaşkanı Leyla Güven'e verilen 22 yıl 3 ay hapis cezası Diyarbakır Bölge Adliye Mahkemesi tarafından onandı.

Diyarbakır 9'uncu Ağır Ceza Mahkemesi'nde yargılandığı davada Güven'e "örgüt üyesi olmak" iddiasıyla 14 yıl 3 ay, "örgüt propagandası yapmak" iddiasıyla ise iki kez 4'er yıl olmak üzere toplam 22 yıl 3 ay hapis cezası verilmişti.

Güven'in avukatlarının yerel mahkemenin kararında isabetsizlik bulunduğu gerekçesiyle Bölge Adliye Mahkemesi'ne yaptığı başvuru reddedildi.

Yerel mahkemenin kararının bozulması ve yargılama sürecinin devam etmesi nedeniyle tutukluluk halinin sonlandırılması istemiyle yaptığı başvuruyu değerlendiren Diyarbakır Bölge Adliye Mahkemesi 2'nci Ceza Dairesi, başvuruyu esaslan reddetti. Mahkeme, Güven'in kaçma şüphesinin bulunduğu, adli kontrol tedbirinin yetersiz kalacağı, üzerine atılı suçlar bakımından tutuklama tedbirinin orantılı olduğuna karar vererek, tahliye talebini reddetti.

İTİRAZ VE TEMYİZ YOLU AÇIK

İstinaf Mahkemesi kararında tutukluluğun devamı yönündeki karara karşı Diyarbakır Bölge Adliye Mahkemesi 3'üncü Ceza Dairesi'ne itiraz yolunun, verilen ceza kararının onanmasına karşı ise Yargıtay nezdinde temyiz yolunun açık olduğunu kaydetti.

KDP özel birlikleri HPG noktalarına saldırdı

HABER MERKEZİ- TC ordusunun işgal operasyonuna karadan katılan KDP özel birliklerinin, HPG noktalarına saldırıları görüntüleri internette paylaşıldı.

TC ordusunun işgal operasyonuna karadan katılan Federe Kürdistan Bölgesel Yönetimi Başbakanı Mesrur Barzani'ye bağlı Zerewanî ve Gulan birlikleri, zırhlı araçlarla HPG noktalarına saldırı düzenledi.

HPG noktalarına saldırıların yapıldığı sırada çekilen görüntülerde, sevinç naraları atan bir peşmerge, "Hey min dilê we xwarî. (Canınızı yiyeyim)" diyerek sevinç naraları atması ihanetin görüntüleri olarak yansır TC'nin havadan bombaladığı Çarçela Tepesi'ne karadan giren KDP özel birliklerinin, HPG için "terörist" ve "decal" demesi, sanal medyada büyük tepki toplamıştı.

'Elektrik duası'na çıkılan köye DEDAŞ TOMA'larla girdi; elektrik tellerini de kesip döndü

HABER MERKEZİ- 7 aydır elektrikleri kesik olduğu için eylem yapan Urfa Aşağı Karınca Mahallesi'ne, Dicle Elektrik (DEDAŞ) ekipleri jandarma ve zırhlı araçlarla geldi.

Edinilen bilgiye göre, Urfa'nın Suruç ilçesine bağlı Aşağı Karınca Mahallesi halkı, 2 gün boyunca elektrikleri gelmediği için 'elektrik duası'na çıktı. DEDAŞ, elektrik duasına çıkan mahalleliyi mahkemeye verdi. Savcı ise takipsizlik kararı verdi.

DEDAŞ ekipleri, jandarmayı da yan-

larına alarak borçlarını geciktirdikleri iddia edilen mahalleye geldi. Ekiplerin geldiğini gören mahalleli, o anları cep telefonuyla kaydetti. Görüntülerde DEDAŞ ekipleriyle birlikte çok sayıda zırhlı araç, TOMA ve içerisinde askerlerin olduğu otobüsün mahalleye geldiği gözlemlendi.

Mahalle sakinleri, DEDAŞ ekiplerinin çok sayıda jandarma ekibiyle birlikte gelmesine tepki gösterdi. Ekipler, sulamada kullanılan elektrik tellerini kesti.

Türkiye Cumhuriyeti'nde Rantın ve Talanın Görüntüsü: Müsilaj

Gerçeğin görünenden fazlası olduğu sıklıkla ifade edilir. Bu çoğu zaman bir şeyi analiz ederken görünenin arkasında yatan şeyi açığa çıkarmanın ön kabulüdür. Şimdi "görünmeyen"e yapılan bu vurgu ise görünenin arkasında yatan şeylerin görünür olduğu ve yeni görünmeyen şeylere bakmanın ön kabulüdür. Bunun için de şu sıralar görünür olan şeylere bakmak gerekir. Örneğin; Sedat Peker'in itiraflarıyla görünür olan; hükümeti, yargısı, polisi, sermayesi ve medyasıyla Türkiye Cumhuriyeti'nin gerici örgütlenme ağıdır. Peker'in ortaya döktükleri devletin kirliliği ve iç içe geçmiş ağının küçük bir kısmıdır. Bu itiraflar geçmişte yaşananların bugünkü ifadeleridir. Bugün ortaya çıkan itirafların nedeni ise tesadüf değil kokuşmuşluğun gizlenemez olmasıdır. Başka bir örneğe doğanın talanına dayalı rant politikalarının Marmara Denizi'nde müsilajla ortaya çıkmasıdır.

Marmara Denizi'ndeki müsilaj için de çokça duyduğumuz gibi öncesinde görmememiz orada olmadığı anlamına gelmez. Son kertede açığa çıkan şey ise sistemin kokuşmuşluğudur. Hidrobiyolog Levent Akyüz, Marmara Denizi'ni kaplayan müsilaj hakkında bir röportajında şöyle diyor: "Bu münferit bir olay değil, bir zincir, bir sonuç. Bundan sonra da böyle ano-

maliler göreceğiz. Marmara Denizi 1989 yılında öldü. Gördüğümüz, bir cesedin çürümesidir. Müsilajı kavrayabilmek için bu olgunun tarihine bakmalıyız." Nasıl ki Türkiye Cumhuriyeti'nin bugün açığa çıkan gerici örgütlenmesini anlamak için onun geçmişine bakmak gerekirse müsilajı anlamak için de onun tarihine bakmak gerekir.

Gelenin gidene aratmadığı; hükümetlerin adeta birbirinin kötü bir benzeri olduğu ülkemizde, sürekli ekonomik kriz hali doğanın talanını da beraberinde getirir. Bunu günümüzde tarım alanlarına, meralara, ormanlara saldırılarda ve köylerde inşa edilmek istenen maden sahalarında, hidroelektrik santrallerinde görmekteyiz. İkizdere'de Ulaştırma ve Altyapı Bakanı Adil Karaismailoğlu köylülere şöyle diyordu: "Devletimiz buraya büyük bir yatırım yapacak. Bu yatırım için gerekli taş burada." Orada devlet demek ise Cengiz Holding demektir. Cengiz'in doğa ile kurduğu ilişki de talan etmek zeminindedir. Doğaya ne kadar talan edilirse Cengiz gibi şirketler o kadar kazanır. Yani doğanın kendini yenilemesinin devlet ve onun temsilcileri için hiçbir önemi yoktur.

Marmara Denizi'nde kirlilik sorunu ilk ortaya çıktığında devletin politik anlayışı bugünkünden farklı değildir. 1950'lerin ardından Haliç'te oluşan

kirlilik, bugünkünden farklı olarak kalabalıklaşan çevre semtlerdeki nüfusun atıklarından oluşmuştur. 1971 yılında bu kirliliğin giderilmesi ve kanalizasyon suyunun arıtılması için çalışmalar yapılmıştır. Uygulanması gereken proje hayata geçirilmemiştir. Daha sonraki senelerde dönemin İstanbul Belediye Başkanı Bedrettin Dalan, "Haliç gözlerimin rengi gibi olacak" diyerek "Derin Deniz Deşarjı" isimli bir proje ortaya atmıştır. Bugünkü çevre politikalarıyla benzer bir yaklaşım; kısa sürede azami kâr, ertelenen ve gizlenen sorun, bu projede açığa çıkmıştır.

Derin Deniz Deşarjı kısaca "kirliliğin halı altına süpürülmesi" olarak tanımlanabilir. Karadeniz ve Ege suları arasında kalan Marmara'da iki yönlü bir akıntı vardır. Alt akıntı Karadeniz'e doğru akar. Derin Deniz Deşarjı, alt akıntıya kanalizasyonu bırakarak bunun Karadeniz'e gitmesi projesidir.

Bilim insanlarının karşı çıkışlarına rağmen uygulanan bu proje, denizin kirlilik seviyesini gün geçtikçe artırmıştır. Kirlilik nedeniyle oluşan bulanıklık suyun, güneş ışınlarını daha fazla emmesine neden olduğundan denizin ısı yükselmiş, bu da müsilaja neden olan organizmaların çoğalmasına neden olmuştur. Marmara Denizi'nin başına gelenler bununla kalmamış,

gelen her hükümet döneminde denizi kirleterek nefessiz bırakan projeler devam ettirilmiş, gizli veya açık bir biçimde Marmara Denizi atık göletine çevrilmiştir.

Doğada oluşturulan bu tahribatın yarattığı kriz elbette bunu yaratanlar tarafından çözülmez. Öyle ki iş üstünde asalak bir si-neği anımsatan Karaismailoğlu, başka bir rant ve doğa katliamı sayılabilecek 'Kanal İstanbul' projesinin müsilajı bitireceğini söylemiştir. Müsilajın yüzeye çıkmasının ardından gelen tepkileri yumuşatmak için hazırlanan "Marmara Denizi Koruma Eylem Planı" ise belirsizliklerle doludur. Örneğin, "Organize sanayi bölgelerine (OSB) zaman verilecek ve kurallara uymazlarsa kapatılacak" denmekte fakat bunun için adım atılmamaktadır.

Yani hiçbir şey olmamış gibi fabrikalardan boşalan tonlarca atık Marmara'ya dökülmeye devam etmektedir. Filtresiz, çalışan santrallerin kapatılacağına dair uygulanmayan kararlar da düşünüldüğünde "planların" rantın devamını hedeflediği de söylenebilir.

Türkiye Cumhuriyeti'nin, bugün görünür olan kirliliğin bir görüntüsü de Marmara Denizi'ndeki müsilajdır. Bu müsilaj, filtersiz çalışan santrallerin, sınırsız imtiyazlar tanınan maden ocaklarının görüntüsüdür. Bugün ortaya çıkan tablo, günümüzde yağmanın ve talanın sorumlusu AKP ile birlikte devletin yapısına dair bilgiler de sunmaktadır. Kanal İstanbul'u durdurmak ve müsilajın artmasına yol açan uygulama ve politikalara karşı harekete geçmek gerekir. Bir grup asalağın, doğamızı ve yaşamımızı zehirlemesinin önüne geçmek aynı zamanda yaşanabilecek bir dünya kurmak için gereklidir.

Sonu gelen her siyasi iktidar gibi alevi biçimde yağmaya girişen AKP'nin önüne set çekmek ve iktidar değişse dahi bu politikalara karşı örgütlenmek gerekir. Akkuyu'nun, Kanal İstanbul'un, ihalesi tamamlanmış ya da inşaatı başlamış onlarca projenin karşısında durmak ve buna karşı mücadeleye etmek aynı zamanda sisteme karşı mücadele etmektir.

"Çoklu Kazanma" Hesapları ve Direnişin Çarpan Etkisi

Kürt ulusal mücadelesine yönelen pervasız saldırı dalgası şiddetini artırarak sürüyor. Bir yandan HDP'yi kapatmaya odaklı davalar peşi sıra açılırken diğer yandan Irak Kürdistanı'nda bulunan gerilla güçlerinin üslenim alanlarına dönük bir imha savaşı devrede. Garê'de alınan hezimet TC'yi bu bölgede yeni hamlelere yöneltmiş, bölgedeki ittifaklarla gerilla direnişini kırma yönlü operasyonlar yoğunlaşmıştır. Faşist diktatörlük ve onun dümenindeki AKP-MHP faşist bloğu S. Peker'in devlet-mafya iş birliğini deşifre eden açıklamaları sonrası oluşan tepkilerin yönünü değiştirmek, açıklamaların içteki dinamikleri harekete geçirmesini ertelemek adına bir kez daha "vatan-millet-Sakarya" söylemlerini köpürterek saldırılarını "çoklu kazanmaya" dönük olarak sürdürüyor. AKP-Erdoğan, "müjdeli" haber diye açıkladığı hezimetli operasyonlarla kitleleri şovenizm ekseninde buluşturmaya gayret ederken bir yandan da Kürt ulusal mücadelesini boğmaya dönük askeri operasyonlar genişçe bir alanda devam ettiriliyor.

ve TC askerlerinin güvenliği görevini de KDP'ye bağlı peşmerge güçleri üstlenmektedir. Geçtiğimiz günlerde KDP'ye bağlı permerge güçlerinden Gulan ve Zerevani (özel kuvvetler) birlikleri Girê Çarçel ve Girê Hakkâri bölgesi arasında bulunan boğaza dönük 2 koldan bir kuşatma başlatmış, sonrasında yaşanan patlamada beş peşmerge hayatını kaybetmişti. KDP'nin Zine Werte'de başlayan gerilla alanlarını kuşatma girişimlerinin bir benzeri olarak cereyan eden bu askeri sevkیات sonrası Metina bölgesine peşmerge güçleri konuşlandırıldı. HPG yaptığı açıklama ile söz konusu patlamayla ilgilerinin olmadığını belirterek bu kuşatmanın gerillanın manevra alanını daraltmaya dönük olduğunu vurguladı. Çatışma durumunun devam ettiğini ifade eden HPG olası çatışmayı "tehlikeli" olarak değerlendirdi. Bazı peşmerge saldırısının uçaklarla yapıldığını belirtirken HPG ise saldırının bağımsız bir heyet tarafından araştırılması çağrısı yaptı.

KDP'nin söz konusu kuşatması TC devletinin Zap, Metina ve Avaşın

Qela Saddam bölgesine, Brifka köyü üçgenine, Bazif köyü civarlarına ve Tirwanış-Şımayla köyü arasına (Girê Bêtenê) yeni karakol ve askeri üsler kurmak için harekete geçti. Yine Behdinan'da genişçe bir ormanlık alan KDP tarafından gerillanın hareket alanını daraltmak için kesime tabi tutuldu. Toplantıdan önce Hulusi Akar ve Yaşar Güler, KDP ile bir dizi görüşme yapmış söz konusu kuşatma bunun sonrasında hızlanmıştı. Tüm bu gelişmeler yaşanırken Mahmur Kampı TC devleti tarafından bombalandı.

Tüm bunlar gösteriyor ki TC, bölgede ittifaklar, kontra güçler ve kendi askeri gücüyle gerçekleştirdiği hamlelerde çok yönlü bir pozisyon alıyor. TC, söz konusu "çoklu kazanma" politikasıyla peşmerge güçlerine saldırıp saldırıdan PKK'yi sorumlu tutarak KDP ve diğer yapıların "Başur'da PKK'yi istemiyoruz" söylemlerini köpürme hesabı güdüyor. Nitekim KDP ve peşmerge, TC'ye benzer olarak PKK gerillaları için "terörist", "deccal" ifadelerini kullanmaya başladı. 10 Haziran'da ise KDP güçleri misafirlerini karşılamak için Hewlêr Havalanı'na giden PYD Hewlêr Temsilcisi Mistefa Osman Xelîl, Özerk Yönetim temsilcisi Cîhad Hesên ve PYD üyesi Mistefa Ezîz Mistê'yi gözaltına aldı. Bu ve benzeri gelişmeler Irak Kürdistanı'nda yaşanan gelişmelerin her an karşılıklı çatışmaya dönüşebileceğinin işaretlerini veriyor. PKK her ne kadar "çatışma istemiyoruz" dese de KDP'nin TC devleti ile kurduğu ihane-te dayalı ilişkilerin devam ediyor oluşturu çatışmama kararını zorluyor.

Metina'da yaşanan peşmerge kuşatmasına dair konuşan PKK Yürütme Komitesi Üyesi Murat Karayılan, "Bizim üzerimizde bu kadar kapsamlı bir saldırı varken biz nasıl olur da peşmerge güçlerine saldırı gerçekleştirebiliriz? Yani bu akıllıca olur mu? Neden bu kadar yoğun savaş halindeyken başka bir savaş cephesi açalım? Hem de Metina gibi bir bölgede. Metina'nın kuzeyinde savaş verirken neden kalkıp orada peşmerge karşısında ikinci bir savaş cephesi açalım? Bunun mantıklı bir tarafı yoktur. Bu iddia temelsiz ve mantıksızdır. Yani gerilla güçlerimiz peşmergeye saldırmamıştır." diyerek saldırı iddialarını yalanladı. M. Karayılan bahse konu açıklamasında TC devletinin T. Kürdistanı'nda ateşkes ilan edilmesini is-

tediğini bunun da bir oyun olduğunu ifade etti. Bilindiği gibi TC devleti ile PKK arasında dönem dönem "müzakereye" dayalı ateşkes süreçleri yaşanıyor. Yakın tarihte "çözüm süreci" aldatmacasıyla başlayan sürecin sonunda TC'nin bu süreci nasıl PKK'yi imhaya hazırlık dönemi olarak değerlendirdiği görülmüştü. M. Karayılan söz konusu demecinde ateşkesin T. Kürdistanı'nda gerçekleşmesi durumunda diğer parçadaki çelişkilerle Kürtlerin baş başa bırakılacağını belirterek "Kürdü, Kürde saldırtıyorlar" dedi. M. Karayılan'ın söz konusu açıklamasında, olası ateşkesin reddedilmesinin nedeni olarak müzakereye kapalı olduklarına dair net bir ifade yok. Ateşkes isteminin "oyun" olduğu ifade edilmişse de bu ihtimalin güçlendiği bir durumda PKK'nin tavrının ne olacağı önem kazanıyor.

TC devletinin işgal saldırılarına karşı gerilla dört parça Kürdistan'da can feda bir direniş gösteriyor. Tüm kirli-örtülü ittifaklara, ihanetlere karşı direnişin meşruluğu ile TC güçlerine ağır kayıplar verdiriliyor. Birçok bölgede operasyonun bir kademe geri çekildiği bilgileri bizzat TC'nin temsilcileri tarafından birinci ağızlardan ifade ediliyor. "Çoklu kazanmaya" dayalı politika gerillanın sınır tanımayan direnişine çarparak içeride çoklu hüsrân ve krize dönüşüyor. Gerilla direnişinin içeride çarpan etkisi yapması belli ki Türk hâkim sınıflarını zora sokmuş, "ateşkes" ile krize soluk aldırılmak istenmiştir. Ancak bu soluğun Kürt ulusal mücadelesini boğmaya evrildiği gerçeğini unutmamak gerekiyor. Devlet ve iktidardaki gücün ekonomik krize paralel daha ciddi bir siyasi kriz içerisine gireceği görülmektedir. Bu tür durumlarda sadece Kürt ulusal mücadelesi değil hâkim klikler arası çatışmalar, işçi sınıfı ve emekçilerin mücadeleleri de yoğunlaşabilmektedir. Devlet çelişki ve çatışmalarla baş edebilmek için genellikle belli konularda zaman kazanmaya veya başka bir çatışma yaratmaya çalışır. Bugün artık her bir çelişki ve sorunun birbirini tetikleyeceği ya da devleti zorlayacağı bir gerçeklik ortaya çıkmaktadır. Bu nedenle TC devletini soluksuz bırakacak bir gerilla direnişi, hâkim sınıfların hesaplarını boşa çıkarabilecek ve devlete karşı birçok mücadelenin soluk borularının açılmasına da önayak olabilecektir.

TC, bölgedeki imha operasyonlarını KDP ile askeri, istihbarî, ticarî ve siyasi ittifaka dayanarak geliştiriyor. Kürt halkının "brakuji" olarak lanetlediği KDP'nin TC devletiyle ittifak kurarak giriştiği çatışmalar tarihsel bir ittifaka ve işbirlikçiliğe dayanıyor. Mesud Barzani liderliğindeki KDP (Kürdistan Demokratik Partisi) ile iş birliğine dayanarak Irak Kürdistanı'na daha güçlü ve kalıcı yerleşmeyi hedefleyen TC devleti, imhaya dönük politikalarını bu temelde geliştiriyor. İşgal edilen bölgelere askeri üsler kurulmakta, yollar yapılmakta, hâkim tepeler ve alanlar kontrol altında tutulmaya çalışılmaktadır. Bu üslerin-karakolların

bölgesine başlattığı işgal saldırılarının hemen ertesinde gerçekleşti. Bu da söz konusu operasyonun ittifak halinde sürdüğünü gösteriyor. Geçtiğimiz aylarda Peşmerge Bakanlığı ve Irak Ortak Operasyonlar Komutanlığı'nın, TC ordusu ve MİT'in katılımıyla biri Batûfa'da TC ordusuna ait askeri üste, diğeri de Barzan bölgesinde iki ayrı toplantı yaptığı belirtiliyor. Bu toplantılarda yapılan planlamaya göre, Boselê'de 2, Derkarê'deki Ecem bölgesinde 2 askeri nokta; Kerê silsilesinde ise 4 askeri nokta kurulması kararlaştırıldığı belirtiliyor. Bu planlamaların ardından KDP, Metina'nın tam ortasında bulunan Tepe Ortê'nin

Tuğlaları İşçi ve Emekçiler Çeker Faşist Sistem Altında Kalır!

“Kıdemli mafya” bozuntusunun, devletin eli kanlı katilleri, vurguncu, yiyici ve yalakalarıyla ilgili söyledikleri dizi filmleri aratmayacak biçimde izlenmektedir. Asgari ücretin ne kadar olduğunu, her gün kaç kadının öldürüldüğünü, iş cinayetlerinde kaç işçinin yaşamını yitirdiğini vs. “bilmeyen” milyonlarca insanın, Sedat Peker’in yayınladığı videoları merakla beklemesi, takip etmesi trajik komik olduğu kadar düşündürücüdür.

Bu durum kuşkusuz nedensiz değil-

leyken “dönüş bileti” yakıldıktan sonra konuşmaya başlayan mafya bozuntusunun kırıntıdan ibaret söylediği gerçekler ilgi görmektedir. Ve kuşkusuz egemen sınıf klikleri arasındaki bu dalaş, çekişme ve yer yer hesaplaşmaya, bir yönüyle de faşist diktatörlüğün gerçek yüzünün ve kirli ilişkilerinin açığa çıkmasına hizmet etmektedir.

Ancak sona bırakmadan söylersek sol, sosyalist, demokrat ve ilerici kesimlerin bile bu mafya bozuntularına

lardır.

ÇATLAKLAR AÇIĞA ÇIKIYOR, ALKIŞLAYAN-TEŞVİK EDENLER PASTADAKİ PAYA GÖZ DİKİYOR

Sedat Peker’in videolar yayınlamasının ardından bir anda yeniden “derin devlet”, kontr-gerilla vb. konular da tartışılmaya başlandı. Peker’in uyuşturucu ticareti ve alan kapma üzerinden “kayıştığı” Mehmet Ağar gibi devletin kadrolu katillerini teşhir etmesinin ardından başlayan bu tartışmalar her nedense yine Uğur Mum-

O nedenle “derin devlet” vb. tartışmalar belli bir kesim tarafından dilendirilmeye devam etse de gerçeğin ve özün bu tartışma içinde boğulması söz konusudur. Devletin derininin de sığının da aynı olduğu su götürmez bir gerçektir. Derinleştirilmeye çalışılan, kirli ve pis işlerin Ağar, Peker gibi tipler üzerinden yaptırılması ve devletin aklanmaya çalışılmasıdır.

Daha önce Susurluk kazasında açığa çıkan ve üzeri örtülmeye çalışılan “devlet, mafya, siyaset” ilişkisi, Sedat

Peker’in yayınladığı videolarla bir kez daha somut olarak açığa çıkıyor. Klikler arası çatışmanın derinleştiği her dönemde olduğu gibi bugün de elinde koz olan, hâkim hale gelmeye çalışan klik eteğindeki taşların bir kısmını dökerek diğer kliği hizaya getirmeye çalışıyor. Siyasetin, sermayenin, mafyanın, yargının el ele, kol kola çalıp çırdığı, icabında sermaye devşirdiği, halkın sırtından palazlandığı bir yapılanma işlerini “kusursuz” biçimde yürütüyor. Aktörler değişse de senaryo hep aynı kalıyor.

Peker’in videolarında bu bahsi geçen kesimler içinde kimi görmüyoruz ki; Ankara Bölge İdare Mahkemesi Başkanı Esat Toklu’dan, AKP döneminde daha da palazlanan Yıldırım Demirören’e, İçişleri Bakanı Süleyman Soylu’dan, “sanatçılara”, siyasetçilere, gazetecilere geniş bir ağ bulunuyor. Ortalığa saçılanlar bir kez daha yarı-feodal, yarı-sömürge ülkelerin yapısına uygun, faşist devlet yapısının en canlı örneğini karşımıza çıkarıyor.

kariyor.

Normalde burjuva devrimlerini yapan, kısmi demokratik haklara ve yönetim biçimlerine sahip ülkelerde bu ve buna benzer şeyler yaşandığında, ortalık birbirine girer, savcılar, mahkemeler hareketlenir, haklarında iddialarda bulunulan siyasetçiler ya görevden alınır ya da istifa ettirilir. Bu sistemlerin sermaye gücü, kuralları

dir. Tek merkezden yönetilen, gerçekleri ters yüz eden burjuva-feodal medyanın ambargosundan gerçeklerin “sızma” ihtimali yoktur. Halkın doğru bilgiye ulaşmasının önü yalanlarla çevrilmiştir. Burjuva politikacıların, kompradorların, bürokratların ve diğerlerinin on yıllardır yalan makinesi gibi çalışması halkı “doğru bilgiye” hasret bırakmıştır. Hal böy-

neredeyse övgüler dizdiği boyuta ve yöne dikkat çekmek gerekiyor. Bağıra bağıra gerçekleri “ifşa” eden de bir katil, bağıra çağıra, yana yıkıla kendini savunmaya, gerçekleri örtbas etmeye çalışanlar da aynı derecede katil, sahtekâr, dolandırıcıdır. İşçi ve emekçilerin, ezilen ulus ve milliyetlerin, inanç gruplarının kanına girenler de yine aynı nitelikteki kişi veya grup-

cu cinayetini araştırın eşi Güldal Mumcu’ya, Mehmet Ağar’ın söylediği “Bir tuğla çekersem duvar yıkılır.” cümlesindeki manaya takıldı. Ağar’ın tuğlasının aslında devletin duvarının tam orta yerinde olduğu, onun çekilmesi halinde devletin tüm pisliklerinin bir bir ortaya serileceği ve sermayedarlarından, siyasi partilerine pislik içinde yüzen tüm kurum ve kişilerin bunun altında kalacağı açık ve nettir.

ve buna bağlı olarak toplumun rıza gösterdiği yönetme biçimi açısından böylesi bir tablonun açığa çıkması bedel mekanizmasını işletmeyi gerektirir! Aksi durum ağır bir kriz, yönetilmesi zor sorunlar ve işleyen sistemin rıza üreten karakterinin en hafifinden aşınması demektir. Ancak bizim ülkemizde işler öyle yürümüyor. Açık bir şekilde burjuva-feodal kliklerin, onların siyasi temsilcilerinin ve bir bütün devlet içindeki güç odaklarının dengeleri değiştirme mücadelesinin yürütülme biçimine dönüşüyor. Milyon dolarlarla ifade edilen rüşvet iddialarıyla anılan politikacılar bile utanmadan biçimde başkalarını suçlayabiliyor ve üstelik terfi bile ettiriliyorlar.

Yarı-feodal toplumsal yapıya sahip ülkelerde burjuvazi oldukça zayıf ve güçsüz bir sermaye yapısına ve buna bağlı olarak politik kimliğe sahiptir. Bu zayıflık onun feodal kalıntılarla birleşmesini, tarihsel ittifak yapmasını getiren zorunlu bir durum ortaya çıkarır. Faşist rejimin en önemli sosyal dayanaklarından birisi feodal unsurlar, kültür ve şekillenmiştir. Faşizan ve feodal baskı biçimleriyle rejim güvence altına alınır, bu temellere ve esaslara dayanarak sisteme biçim verilir. Bu biçimin ülkemizdeki en önemli ayaklarından biri de kontra örgütlenmeler ve mafya-çetelerdir.

Mevcut sistemde düzen partilerinin üstlendikleri rol, sermayenin çıkarları doğrultusunda sistemin bekasını devam ettirmek ve her türlü pisliliği mubah görerek meşrulaştırmak üzerine kuruludur. Bugün Peker açıklamaları üzerinden halkı kandırmaya çalışan Ali Babacan ve Ahmet Davutoğlu gibi isimler daha düne kadar aynı parti (AKP) içinde siyaset yapan,

başbakanlık, bakanlık yapmış kişiler olmalarına rağmen bütün bu olan bitenden bihaber davranarak hem kendi pisliklerini hem de devletin pisliklerinin üzerini örtmeye çalışmaktadır.

Sanki döneminde Mehmet Ağar'ın sağ kolu kendisi değilmiş, binlerce Kürdün, devrimcinin kanına eli bulaşmamış gibi çıkıp "temiz bacı" pozlarıyla, günah çıkarmaya, kendini ve yine diğerleri gibi devleti aklamaya çalışan Meral Akşener gibi faşistler, bu döngünün temel taşlarını oluşturmaktadırlar.

Mesele Kürtler, devrimciler olunca AKP'den daha önce kendini paralararak saldırı ve katliam talimatlarının altına imza atan, kendi döneminde işlenmiş binlerce cinayeti örtbas etmeye çalışan CHP'nin nafiye çırpınışları da "devlete dokunmayın, AKP'yi devirin, biz onların yarım bıraktığı işi bitiririz" anlayışının kendisidir.

Sedat Peker, "Ben çocukluğumdan beri bu devletin içindeyim, ona hizmet ettim." diyor. Peker'in abisi de "Biz devlete hizmet ettik sanıyoruz, meğerse kandırılmışız." diyor. Muhtemelen yarın bir gün Çakıcı'da çıkıp devlete nasıl hizmet ettiğini anlatacaktır. Sistem dün olduğu gibi bugün de iktidarda ya da muhalefette bulunan hâkim sınıf kliklerinin önderliğinde işliyor. Bu nedenle onların çekmeye korktuğu tuğla, faşist diktatörlüğü tarihin çöplüğüne götürecektir. O tuğlayı ne devletin beslemesi eli kanlı mafya bozuntuları çekebilir ne de burjuva-feodal sistemin partileri. O tuğlayı çekecek olan işçi sınıfı ve halk kitleleridir.

'Çete-mafya ve yolsuzluk düzenine karşı birleşelim, sesimizi yükseltelim'

DERSİM- Dersim Emek ve Demokrasi Güçleri, devlet bağlantılı çete yöneticisi Sedat Peker'in videolarıyla gündeme gelen devlet-mafya-çete ilişkin yapılan açıklamada, "Mesele hangi organize suç örgütlerinin birbirleriyle çatıştığından veya hangi suç örgütü liderinin hangi siyasetçi tarafından korunup kollandığının çok ötesindedir" denildi.

Dersim Emek ve Demokrasi Güçleri, devlet bağlantılı çete yöneticisi Sedat Peker'in videolarıyla gündeme gelen devlet-mafya-çete ilişkisi üzerine Sanat Sokağı'nda basın açıklaması düzenledi. "Çete-mafya ve yolsuzluk düzenine karşı birleşelim, sesimizi yükseltelim" yazılı pankartın açıldığı açıklamada, Emek Demokrasi Güçleri adına Ergin Tekin konuştu.

'İŞLENEN SUÇLAR ORTAYA SAÇILDI'

Tekin, Kürt halkına yönelik işlenen suçlarla ilgili itirafların ortaya çıktığına dikkat çekerek, "Bu itirafları görmezden gelen iktidar ve yargı, HDP'nin kapatılması ile ilgili ise olanca gücüyle kapatma davasına hazırlanıyor. Devlet, demokratik zeminden uzaklaştıkça daha girift bir mafyatik ilişkiler ağına dolanmaktadır. Kürt halkının demokratik müca-

delesine yönelen bu saldırılar dün olduğu gibi bugün de devletin nasıl çürümüş bir mafya aygıtı olduğunu bir kez daha göstermektedir. Dolayısıyla mesele hangi organize suç örgütlerinin birbirleriyle çatıştığından veya hangi suç örgütü liderinin hangi siyasetçi tarafından korunup kollandığının çok ötesindedir. Mesele bu organize suç örgütlerinin kendilerini devletin sahibi ve bekasının savunucusu görece kadar iç içe geçtikleri bu baskıcı-otoriter rejimden kurtulma meselesidir" diye belirtti.

MÜCADELE ÇAĞRISI

"Bizler tüm bu olup bitenlere seyirci kalmıyoruz" diyen Tekin, 1990'lı yıllarda faili meçhul cinayetlerle ilgili adı geçenlerle beraber, bugün aynı politikaların sürdürücüsü olan İçişleri Bakanı Süleyman Soylu'nun görevden alınıp yargılanması çağrısında bulundu. Halklara karşı işlenen savaş suçlarıyla ilgili tüm sorumluların kamuoyu önünde halka hesap vermesi gerektiğini vurgulayan Tekin, "Halkımızı bu çürümüş düzene karşı söz sahibi olduğu, halkın çıkarlarını savunan bir iktidar için mücadeleye çağırıyoruz" diye konuştu.

Proleter Devrimcilik; Savaşta Israr, Hâkim

“Evet. Biz devrimci savaşın her şeye kadir olduğunu savunuyoruz. Bu kötü değil, iyidir; Marksisttir.” (Mao Zedung)

Proletarya Partisi'nin kongre yönelimi ve geliştirdiği genel tutum her şeyden önce “devrimci savaşın gücünün her şeye yettiği” teorisine uygun bir hatta kararlılıkla ve ısrarla yürümek olmuştur. Bu hat devrimci ve militan bir karakterle kitlelere önderlik etmeyi, bunun için devrimci savaşı inşa görevi ile sıkı sığıya bağlıdır. Kongrenin bu hattı doğrultusunda, öznel durumu nesnel duruma uyarlayarak halkın devrim için savaşını geliştirmek, komünist çizgiyi bunun içinde politik güç haline getirmek, toplumsal çelişkileri kavrayarak kitleleri donatıp yetkinleştirmek gibi görevler söz konusu inşanın temelini oluşturmaktadır. Devrimin bu görevleri için çalışmak, dolayısıyla sorumluluklar yüklenmek tabii ki dümdüz, sorunsuz, çelişkisiz bir rotada ilerlemeyecekti. Birçok zaaf ve sorunla beraber bunları kışkırtan, bunların açığa çıkmasını sağlayan düşman saldırıları, ablukası ve baskısı da aynı sürecin önemli bir parçası olacaktır.

Devrim için mücadele her zaman bir yanıyla var olan, büyüyen, biriken ya da yeni ortaya çıkan sorunları çözmeye yönelik irade ve tutumu diğer yanıyla da bunlar karşısında zayıf düşme, tereddüt yaşama ve yön kaybetme tehlikesini içerir. Bu, mücadelenin doğasıdır. Komünistler için aslanan bütün tabloya bakarak gerçekleşen, gerçekleşmeyen, aksayan veya işleyen, ilerleyen ve gerileyen tüm yönleri açığa çıkarmak, bunları çözülebilir problemler haline getirmek ve bir mücadele perspektifi oluşturarak sürece biçim verip ilerleme, gelişme, yetkinleşme arayışını sürdürmektir. Bu olmaksızın şekillenecek bir mücadelenin komünist nitelikte olması, devrimi kitlelerin ihtiyacı olarak kavraması, kitleleri devrimci iktidar mücadelesi hattına çekmesi olanaksızdır.

Faşist diktatörlük, uzun süredir kapsamlı saldırılarla halk yığınlarını karamsarlığa, kurtuluş olanağını düşünememeye sürüklenme çabasıdır. Kürt ulusunun örgütlü güçlerine, daha özeldir silahlı devrimci mücadele yürüten devrimci ve komünistlere yönelik pervasız saldırılarının da özünü bu amaç oluşturmaktadır.

Dolayısıyla örgütlü devrimci güçlere saldırının esasta halka saldırı olduğu konusunda bir şüphe olmamalıdır. Bunların önemsiz olduğu iddiası oportünizmin bilindik yanılgısıdır ve devrimci saflarda yeri olmaması gereken bir tutumdur. Bu saldırıları doğru bir biçimde incelemek ve aşabilir hale gelmek ancak saldırıların halkın devrimci eylemindeki yeri kavrandığında olanaklıdır.

Söz konusu saldırıların esaslı bir kuşatma saldırısı olduğu açıktır. Bir yandan ağır baskı, zulüm, zorbalık katliama da kapı aralanarak sürmekte, diğer yandan “devletin yenilmezliği/gücü” anlayışı dikte edilerek ideolojik bir kuşatma örülmektedir. Bunun pekişip sağlamlaştırılması ise sınıf mücadelesinin ve devrimci hareketin zayıflığında halkın egemen klikler arasında tercihe zorlanıp sıkıştırılması olmaktadır. Bu durum saldırıların etkisini artırmakta, iktidar perspektifli devrimci çizgiyi basınç altına almakta, sistemden memnun olmayan güçlerdeki yığınları da bulaşıcı bir hastalık gibi yaymaktadır. Saldırının sonuç vermesi sistemdeki tüm çürümüşlüğe, dağılma emarelerine rağmen halkın bilincinde de egemen kliğin “başarılı olduğu” yanılgısına neden olmaktadır. Bu gerici ve geleceği olmayan durumdan hareketle faşizm saldırılara kesintisiz ve pervasızlıkta sınır tanımayarak devam etmektedir.

Genel tablonun bir yüzündeki bu gerçeklik devrimci saflarda toplumsal çelişkilerin çözümü için, kitlelerin ihtiyacı olan ancak meşakkatli devrimci yolun, bu yolu üreten politikaların sahiplenilmesinde her zaman sapmalara, yanlış konumlanmalara, tutumlara, propagandalara yani oportünizme neden olmuştur. Devrimci güçlerde en ciddi aşınma devrimci çizgi boyutunda yaşanmakta, bu da örgütsel duruma yansımaktadır. “Kitlelerle buluşma” adına bilhassa tasfiyecilik, reformizm, ekonomizm güçlenmekte; faşist klikler arasındaki mücadelenin gerici karakterini teşhir etmek yerine bir pandül gibi egemenlerin sağ ve sol cenahları arasında gidip gelmekle sonuçlanan politikalarla sonuç alma isteği yaygınlaşmaktadır.

Komünistlerin iktidar perspektifli çizgiyi geliştirmesi; özellikle de gerçekleştirmesi, gelişmelere doğru bir bakış açısı getirmesi, kitlelerin hare-

ketinin niteliğine ve karakterine yaslanarak devrimci çalışmalara derinlik katması bu tabloda hayati önemde bir meseledir. Bunun başarılması, bu temeldeki ısrar ve kararlılık, bu ısrar ve kararlılıkla düşman saldırılarını püskürtme ve boşa çıkarma becerisi, devrimci çalışmaların bir bütün olarak yeniden ve yeniden üretil-

formüle edilmesinin, teorik ama ölü metinlerde kalmasının, “sınıfın tarihsel rolü”ne dair vurgularla açıklanmasının ötesine geçmek gerekmektedir. Bu ise gerçeğe dayalı bir kavrayış ve bilinci gerektirir. Kavrayış ve bilinç ise kitlelerin gerçekliğiyle uyumlu, düşmanın durumunu ve gücünü gözeten ve bunlara hâkim olan, politik odak-

mesi, tüm örgütlülüğün aynı amaca aynı perspektiften bakması ve bunun doğru bir bilinçle, ideolojik-politik donanımla sağlanması gibi esaslı meseleler üzerinde durulması gereken meselelerdir.

SAVAŞCI ÇİZGİ MİLTAN DURUŞ

Proletarya Partisi'nin yöneliminde savaş ve savaşa göre şekillenme, “kitleler için iktidar” perspektifi taviz verilemez önemdedir. Ancak bunun

lanmada doğru halkayı yakalayan, onu sınıksız tutan bir ele alışla doğrudan bağlıdır.

Kongre belgeleri bu konuda “Savaşta göre şekillenmek var olan nesnel durum içinde, partinin çelişkilerin çözümü perspektifinde kitlelerin militan bir hatta çekilmesi mücadelesidir. Militanlık aynı zamanda savaşın ruhuna uygun olarak çelişkiler karşısında konumlanmaktır. Düşmanın olgusuna dair bir bilinç, onunla nasıl

İmniyet ve Doğru Kavrayış Mücadelesidir!

mücadele yürüteceğine yönelik kavrayış, savaşın ihtiyaç olarak ortaya çıkmasında bir duruş ve konumlanıştır. Savaş, politikanın yoğunlaşmış biçimidir. Militanlık, ileri düzeyde ve iktidar için kodlanmış ve örgütlenmiş politik yoğunlaşmanın gereklerine uygun olarak şekillenmesi gereken bir konumlanıştır.” şeklinde bir belir-

doğru çalışma tarzını ve komünist örgütlenmeyi geliştirmek, yaymak meselesidir. Bunun için adım atmak aynı zamanda düşmanı kavrama bilincini, görev ve sorumlulukları anlamak ve omuzlamak bilincini, gelişmeleri ve çelişkileri düzenli ve sistemli olarak inceleme bilincini ve hiç kuşkusuz militan bir duruşu ister. Dolayısıyla

ikincisi ise, gerçekliği değiştirmek; gerçekliğe hapsolmemek ve müdahale etmekte zengin biçim ve yöntemleri yaratmaktır. Aynı zamanda militan duruş, saldırılar da dahil tüm gelişmeler karşısında çözüm gücü olmak, devrimci yönelimde ısrarı bu içerikte korumak, gelişmeleri pratik içinde incelerken dersler çıkarmak, gelişen yeni duruma hızla adapte olarak meydana gelen sınırlılığı aşmak meselesidir. Gelişmeleri, sorunları, çelişkileri incelemek, onlara yakından bakmak, düşmanın saldırıları, dost güçlerin durumu, kendi gücünün ve kitlelerin durumuna dair elde edilen bilgilerin değerlendirilmesi, bu değerlendirmenin militan bir bakışla ele alınması, bunlardan doğru sonuçlara ulaşmak ve nihayet devrimci iktidar perspektifine uygun doğru kararları çıkaracak donanım ve tutuma ulaşmak gerekmektedir. Zorunlu ve mümkün olan tüm açılardan süreci irdelemek, meselelere bakmak bunlar içinden gerekli olanları önemsemek ve gereksizleri ayıklamak, gerçek olana yaslanmak spekülasyon ve abartılı olanı ayıklamak gibi önemli bir yöntem hayata geçirilmelidir. Düşmanı, kitleleri ve kendini tanımak, gelişmeleri doğru okumak ve çelişkileri bu eksende çözmeye odaklanmak aslandır.

Tam da burada yönelimin ve toplumsal gerçekliğin emrettiği “Savaş, toplumsal çelişkilerin şiddetle yönetilme biçimidir. Aynı zamanda bu çelişkilerin çözümünde şiddeti yöneltme zorunluluğudur.” yaklaşımına uygun müdahaleyi temel almak belirleyici derecede önemlidir. Bu bakış açısına güçlü bir biçimde yönelmek ve buna göre şekillenmek, bu şekillenmeyi en ileri düzeyde örgütlemek tüm gelişmeler ve saldırılar karşısında politik güç olmanın tılsımı olarak görülmelidir. “Düşman saldırıyorsa iyidir.” sözünün düşman saldırılarını boşa çıkaran adımlar olmadan, buna kafa yormadan yaslanılacak bir yanı yoktur. Aksini düşünmek ve uygulamak olsa olsa bu doğru sözün yozlaştırılmasıdır.

Saldırıları boşa çıkaracak adımlara göre şekillenmek süreçten başarılı çıkmak için olmazsa olmazdır; bu-

nun olmadığı yerde ortaya çıkacak tablo, yönelime sadece soyut bir güvenden ibaret ve hiç kuşkusuz sorunlara çözüm üretilmediği yerde güvensizliğin de zemini olmaktadır. Devrimci çizgiye yönelik bocalamaların kaynağını da bu oluşturmaktadır. Bu bağlamda düşman saldırılarıyla devrime yönlendirilemeyen kitleler, sınıf mücadelesindeki zayıf tablolar ile oluşan gerçeklik, bocalama ve güvensizliğe aynı zamanda iktidar perspektifinin aşınmasına, çalışma tarzının bozulmasına, devrimci iradenin kırılmasına yol açabilecektir. Bunu aşmanın ve kırmanın yolu ise canlı bir politik yoğunlaşma ve örgüt çalışması, tüm sürecin yukarıda bahsettiğimiz bir yöntemle incelenmesi ve ortaya konan gerçekliğe doğru bir tutumun geliştirilmesidir. Karşılığı ise bağlarımızın güçlendiği kitleler, genişleyen olanaklar, olanı aşmaya ve ona mahkûm olmaya izin vermeyecek bir bilinç, bu bilinci örgütlenme ve geliştirme olacaktır.

GEÇİNMECİ YA DA SOYUT ÜRETKENLİK

Yönelimimizin bir diğer yanı ise proleter devrimciliktir; proleter devrimci çizginin tarihsel haklılığının ete kemiğe bürünmesidir. Proleter devrimcilik tüm çalışmalarda, tüm politik üretimde, tüm kitle ilişkilerinde asalaklığa izin vermeyen, gereksiz yüklerle yönelmeyen ve başkasına yük de olmayan bir üretkenlik meselesidir. Bu yaklaşım oportünizmin malul olduğu “geçinmecî kitle çizgisi”ne izin vermeyen bir yaklaşımdır. Kitlelerin tarihsel haklılığını kabul etmekle, onların haklılığına dayanan çalışmalarını örgütlemek, süreklileştirmek, olana mahkûm olmamak tam da bu eksende “asalak” bir kitle çalışması ve ufku sınırlayan tutukluk içinde olmamak önemlidir. Zira sorun kitlelerin dağılık ve örgütsüz oluşudur. İşçi sınıfının, toplumsal üretimin öznesi olması dolayısıyla örgütlü olmaya uygun koşulları ve bunun sonucu olarak örgütlenme yetisi onun en büyük gücüdür ve harekete geçtiği her seferde bunun iktidar bilincine meyletmesi ve buradan doğru hedefe yönelmesi olanağı da onun zaferinin, daha somut ifade edersek kurtuluşunun teminatıdır. “Geçinme-

leme yapmaktadır. Halk Savaşı Stratejisi her aşamada, toplumsal çelişkileri bir bütün olarak parti önderliğinde çözmeye yönelik adımların veya müdahalelerin iktidar bilincini güçlendirme niyetiyle ve “kitleler için iktidar” hedefiyle gerçekleştirilmesini ve tüm sorunlarla ancak bu perspektifte ilişkilenebilir. Bunu sınıf mücadelesinin içinde bir bütün olarak gerçekleştirmek ise doğru bir önderlik perspektifi, yöntemi ve ele alışı gerektirir. Önderlik ise parti anlayışını,

önderlik sadece “bilinçli” olmak değildir; bundan çok fazlası olarak belli içerikteki bir bilinçtir, hatta böyle bir bilinci geliştirmek işidir.

Bu durumda devrimci militanlık da iki yönlü olmalıdır. Birinci yön var olanı kavramak, ona hâkim olmaktır.

ci kitle çizgisi"nin bir temel özelliği "kitleler için iktidar" bilincini reddetmesidir; bu çizgide olanlar "kendi varlık koşullarını sağlamak", kitleleri de bunun bir parçası olarak kabul etmekle ilgilidir. Önderlik anlayışından uzak bu çizgi sahipleri koştururlar ve çalışır görünürler. Ancak bunu "kitleler için iktidar" hedefiyle yapmazlar, bu nedenle kitleleri harekete geçirmekten pek anlamazlar. Var olan ilişkilerle yetinmek bu tutumun bir sonucu olur. İkinci bir temel özelliği de devrimci faaliyeti dar olanaklarla sürdürmeye mahkûm kılmasıdır. Bu çizgi kitlelerin dağınıklığına, örgütsüzlüğüne, devrime kazanılmasına bir çare olamaz; tam tersine komünist yürüyüşün ve başarıların zorunluluğu olan devrimci kitle hareketinin yadsınması ve kitlelerle bu bağlamda kurulacak bağın tavsanmasına ve kitlelerdeki dağınıklığın-örgütsüzlüğün statüye dönüşmesine yol açar. Bu çizginin her somut hali devrimci bir örgütün kitlelerle yaşayacağı tarihsel ve politik bir kopukluğun alametidir. Bu çizginin proleter devrimciliğin, militan çizginin yaşam tarzında, çalışma tarzında ve kitlelerin tarihsel rolünün kavranmasında yeri olmayacaktır. Tam tersi düzen içicilik, düşmana açıklık, saldırıları göğüsleyememe ve açık bir savrulma ve "tereddütlü haller" sürece damgasını vuracaktır.

Saldırıların arttığı, toplumsal çelişki-

lerin yoğunlaştığı tabloda örgütsüzlük ve dağınıklık ne düzeyde olursa olsun komünistlerin algısı, bilinci ve konumlanışı diri olmalıdır. Pratik süreç ve gelişmeler karşısında öğrenmek komünistler açısından özel bir öneme sahiptir. Düşmanın saldırısı, kitlelerin hareketi, gelişmelerin seyri, devrimci pratiğin kendisi yani var olan hareketin seyri özelde dönemsel bir yönelim genelde ise devrim süreci boyunca sürekli bir önceki sürecin hareketi ve deneyiminin gerçeğe uyup uymadığının gözden geçirilmesi ve incelenmesini içermek zorundadır. Süreç sürekli bir şekilde yeni bilgiler, yeni gelişmeleri getirecektir. Bunların her biri kendi pratiğimizin sınındığı, gerçeklere dayanıp dayanmadığımızın test edildiği deneyimlerdir. Edinilen bilgi ve deneyimlerimiz, koşul ve gelişmeler benimsediğimiz yöntemle ele alınmalı ve sürekli bir şekilde sürecin devrimci yönlerine uyumlu olacak, yönelimi gerçekleştirmeye odaklanacak, iktidar bilincini kitlelerin örgütlenmesine hizmet edecek şekilde düzenlenmeli, biçimlenmeli ve devrim için örgütlenme becerisini göstermelidir.

Bunu sağlamayan çalışma tarzı, buna uyumlu olmayan idealist ve statik yöntemler doğru kavrayışı yakalayamayacaktır. Ya sürecin gerisine düşecektir ya da düşmanın saldırılarına açık hale gelecektir. Ancak daha da

önemlisi ideolojik aşınmaya paralel, başarmaya odaklı, gelişme ve ilerlemeye yönelik tarihsel eğilim, çizgiyi gerçekleştirme ve dayanıklı kılma sorumluluğunun ihmal edilmesi kaçınılmaz olacaktır. Zira bu durumda problem ne düşmanın başarısı ne kitlelerin harekete geçmemesi ne de örgütsel gerilemedir. Asıl sorun önder ve öncü gücün sorunlarla ilişkilenebilmesi, buna dair kendi öznel durumunu yeni nesnel duruma devrimci temelde uyduramamasıdır. Objektif durumun çoğu zaman sınıf mücadelesi içinde ileriyi temsil eden devrimci-komünistler için sıçrama, gelişim ve istikrarlı ilerlemeye izin vermeyeceği açıktır. Ancak bu duruma uyum sağlayamamak, bunun karşısında zayıf düşmek, onun gerçekliğine hâkim olamamak asıl sorundur. Bu sağlanamadığı, ders ve deneyim çıkarılmadığı, buna uygun bir bilinç ve şekillenmiş arayışının olmadığı yerde devrimci süreç için objektif koşulların elverdiği duruma da kesin bir hazırlıksızlık, onu karşılamada politik-ideolojik-örgütsel yetersizlik açığa çıkar. Bu düşman karşısındaki en büyük zayıflık, yetersizlik olarak tespit edilmelidir. Sınıf mücadelesinin dinamiklerini, onun halkalarını yakalamada ve o gerçekliğe uygun doğrunun kavranmasında uzaklaşmayı getirecektir.

YÖNELİMİMİZ HER TÜRDEN TEREDDÜDE ÇAREDİR!

Komünistler tüm süreçlerde; gelişmeler, yenilgi ve zaferler, düşmanın saldırıları, kitlelerin geri çekilme ve ilerleme süreçlerinde ilkin iktidar bilincine dayalı ilkeleri ihmal etmeyecek bir ideolojik netlik içinde olmalıdırlar. Sonra, gerçekliğe hükmetmeye, devrimci kitle hareketi içinde ileriyi temsil etme sorumluluğuna, bunun için de öznel ve nesnel durum arasındaki uyumsuzlukları gidermeye odaklanmalıdır. Ardından, öğrenmeye açık olmak, anlamak ve kavramak için sistemli bir biçimde çalışmak, körü körüne hareket etmeyi reddetmek, atılganlığı ve devrimci cüreti tek yanlılığa mahkûm etmemek, mücadeleye içindeki düşüşler karşısında çözüm gücü olmayı kaybetmemek tutumuna sahip olmayı önemsemelidir. Bunların kavranmadığı noktada tereddüt, güvensizlik, zayıflık daima, bir sonuç olarak karşımıza çıkacaktır.

Sonuç olarak, ilkelere dayanan, toplumsal gerçeklikten kopmayan, gelişmelere, düşmanın saldırılarına ve sınıf mücadelesinin seyrine hâkim olan ve ona devrimci temelde uyum sağlayan bir önderlik çizgisi, örgütlü ve militan duruş, devrime doğru yürüyüşte proleter çizginin örgütlenmesi, halkın gücünün birleşmesini getirecektir. Görev budur, bu görev bu şekilleniş ve tutumla başarıya ulaşacaktır.

Mücadele ve Örgütlülük Kazandırır, Sistem Çürütür ve Yozlaştırır

Sistem her koldan sürdürdüğü yozlaştırma politikalarının "mihenk taşı" olan uyuşturucu; Türkiye'de alışkın olunan bir kelime. Özelde ise durum bu alışıklığın da ötesinde anlamlar içeriyor. Farklı farklı bölgelerde uyuşturucu ile her mahalle, neredeyse her ev iç içe yaşıyor. Özellikle işçilerin, yoksulların, emekçilerin yoğun yaşadığı bölgelerde bu madde ile tanışma 13-14 yaşlara kadar iniyor. Çünkü devlete göre bu maddelerin yayılması için en gerekli en "zorunlu" yer bu mahalleler. Okulda, sokakta herhangi bir yerde daima kimliksizleştirilmeye, apolitikleştirilmeye, sistem içine çekilmeye çalışılan gençler, kötü bir eğitim sisteminin içinde yoksullukla baş ederek; emekçi ailelerin çocukları olarak hayatını idame ettirmeye çalışıyorlar. Okula giden gençler ya da okumayan, lümpen veya işçi gençler ise günlerinin belli saatlerini yaşatlarıyla ya da kendi mahallelerinde "idol" olarak gördükleri "mahalle abileri"nin yanlarında geçiyor. Bu bahsi geçen "mahalle abileri" bazen bilinçli bir şekilde bazen de kendi varlıklarıyla bile halk gençliğine genel olarak halk dilinde "serserilik" kategorisine giren tüm alışkanlıkları empoze ediyor. "Ne gelirse arkadaşın gelir" diye halkımız arasında çok da yaygın kullanılan kalıplaşmış bir cümle vardır. Bu cümle bu konu özgülünde doğruluk payı taşıyor. Arkadaş çevrelerinden ya da başka birinden gelen uyuşturucu hakkındaki bilgi, gençlerin aklında belli bir süre sonra akla-uygun bilgiye evriliyor ve uyuşturucuyla tanışılıyor. Tabii ki başka koşullarda, başka şartlarda bu tanışma evresi kesinlikle değişkenlik gösterebiliyor. Bahsettiğimiz "serserilik" kategorisine giren bütün seçenekler gençler için ilgi çekici olabiliyor. Bu seçenekler zincirleme halinde birbirini teşvik edebiliyor.

Egemenler tarafından üretimi teşvik edilen ya da görmezden gelinen, tonları bulan uyuşturucu; uyuşturucu kaçakçıları tarafından alt kademelelerdeki torbacılara ulaştırılıyor, daha sonrasında ise halk gençliğinin ulaşabileceği bölgelerde satışa sunuluyor. Kullanımı 15 günde bir, haftada bir şeklinde başlayıp daha sonrasında günlük kullanıma kadar düşen uyuşturucu, türlerine göre az ya da çok bağımlılık seviyesinde tüketiliyor. Bir tarafta tek dozda bağımlı eden eroin

diğer tarafta "ottur zararı yoktur" gibi söylemlerle kullanımı meşrulaştırılan bağımlılık seviyesi "kısmen" düşük olan esrar. Bu maddelerin kullanıcılarının çoğunluğunu oluşturan gençler bağımlı olmaya başlarken okuldan, işten ya da herhangi bir sosyal aktiviteden "zevk" almamaya başlıyor. Ardından uyuşturucu üzerine kurulu olan ilişkilerinin pragmatik olduğunu fark ediyor. Bunun sonucunda sadece uyuşturucuyla yatıp uyuşturucuyla kalkan, bunun her bakımdan zarar olduğunu idrak eden fakat kullanmaya devam edip sorgulamayan, düşünmeyen bireyler haline dönüşmeye başlıyor. Bu kullanıcılar belli bir süreyi aştıktan sonra maddi gücüyle karşılayamadığı uyuşturucuya ulaşmak için ilk önce evden daha sonrasında ise ev dışında herhangi bir kişiden veya herhangi bir yerden para, en kötü ihtimalle para edecek şeyler çalmaya başlıyor. Uyuşturucu kullanıcılarının ailelerinin bu kullanıcının uyuşturucu kullandığına dair şüpheleri bu süreçte devreye giriyor. Çocuklarına bu olayı "yakıştıramayan" aileler belli bir süreyle sadece şüphelenmekle sınırlı tutuyor. Tam farkındalık yaşandığında ise çoğu aile bu olayı fiziki ya da psikolojik şiddetle karşılıyor. İlk iş olarak AMATEM'e (Alkol ve Madde Tedavi Merkezi) veya ÇEMATEM'e (Çocuk ve Ergen Madde Bağımlılığı Tedavi Merkezi) götürülen uyuşturucu kullanıcıları kesin bir çözüm olarak gördükleri bu yerden gerektiğinden fazla medet umuyor ve sonuç hüsrana oluyor. Kullanıcılarla haftada bir ya da 10 günde bir yapılan seanslarla ailenin isteğine göre tahlil yapılıyor ve ailelere verilen anti-depresanlarla uyuşturucu madde kullanıcılarını "topluma geri kazandıracaklarına" inandırılıyorlar. Verilen anti-depresanlar kullanıcının beynindeki günlük salgılanan mutluluk hormonlarını (dopamin, endorfin, serotonin) normal bir seviyeye getiriyor, uyku sorunu yaşayan kullanıcılarda ise uyku saatlerini düzenlemeye yarıyor fakat bunun elle tutulur bir değeri ya da faydası olmuyor. Uyuşturucu madde kullanımıyla birlikte gelişen anksiyete, çeşitli obsesyonlar, değişik psikolojik sorunlara da aynı anti-depresanlar veriliyor ve sadece ilaç kullanımının bir çözüm olacağı zannediliyor. "Türkiye'nin en

köklü ve en eski kurumu" argümanına dayanıp yaptıkları her tedavinin, koydukları her kuralın doğru olduğunu savunan Bakırköy Ruh ve Sinir Hastanesi'nin AMATEM ve ÇEMATEM bölümlerinin bahçesinde uyuşturucu tedarigi yapıyor, gözle görülür bir şekilde kullanımı gerçekleşiyor. Verilen örnekteki hastanenin "uyuşturucuyla mücadele" bölümlerinin faydası ne kadar az ise genelde diğer kurumla-

rın faydası da aynı oranda daha azdır. Anlatılan süreç baştan aşağı sistemin ve devletin istediği gibi gerçekleşiyor. Uyuşturucunun alttan üste doğru olan kâr-zarar marjında her zaman zarara giren halk gençliği her zaman kâra geçen ise burjuva-feodal sistem ve onun besleyip palazlandığı mafya-çeteler oluyor.

KURTULUŞ ÖRGÜTLENMEDE, GELECEK ELLERİMİZDE!

Yazıda ele aldığımız konu her alanda sistemin bize dayattığı egemenliği kabul etmemiz için oluşturulan ön koşullardan sadece bir tanesi. İki sene boyunca uyuşturucunun her türüyle tanışıp günlük çok yüksek dozlarda kullanımı olmuş olan biri olarak yazıyorum; iki sene boyunca yukarıda bahsettiğim kurumlarda ilaç ve yatılı tedavi görerek kurtulmaya çalıştım, başaramadım. Sonrasında ise örgütlendim. Küçük yaşta beri aralarında olduğum "devrimcilerin" üstüne düşen görevlerden biriydi beni bu bataklıktan çıkarmak. Başarılı da olduklar. Yaşamımın her alanını, günümün her saatini mücadeleyle doldurdum. Bir zamanlar sokaklarında uyuşturucu kullandığım, sınıf çelişkisinin en keskin olduğu mahalleleri devrimci pratiklerle, kendimi ise ideolojik-politik anlamda donatmaya başladım.

Devlet eliyle sokaklarımızda "mafya-cılık" oynayan çetelere, uyuşturucu tacirlerine ve onları yaşam alanımıza sokan sisteme karşı kendimi baştan yarattım. Biz devrimciler olarak buradayız ve burada olmaya da devam edeceğiz.

Belirli kısmına temas ettiğimiz ve gerekli koşullarda ulaşamadığımız ülkenin çoğunluğunu oluşturan halk gençliği yaşama dair zorlaşan koşullar

içerisinde boğulup kalıyor, çelişkileri büyüyor; bunalım içerisinde sorgulama, eleştirme, yargılama mekanizmaları gelişiyor. Bu bir yaşam ya da başarı öyküsü değildir. Daha fazla vakt kaybetmemenin, örgütlenmenin ve yaşamını pamuk ipliğinden kurtararak sıkı sıkıya mücadele ile örme isteği ve deneyimidir. Bu köhne ve kokuşmuş sömürü düzeninde bir genç olarak her gün her dakika bizi nasıl bir gelecek bekliyor diye düşünelim, sorgulayalım.

Uyuşturucuyu üretme, yayma; gerektiği yerlerde üretene ve yayana da göz yumma sistemin azgınca saldırılarından sadece bir tanesidir. Bu politika açık savaşım halinde değildir, sinsi ve gizlidir. Bu politikayı üreten sistem sorgulamayı, eleştirmeni, öğrenmeni istemez. Bu süreçte üzerimize düşen ise yaşamımız boyunca hem öğrenmek hem de öğretmektir. Parça parça örgütlenerek bu gibi genç kitlelere nüfuz etmek bizlerin yani devrimcilerin başlıca görevleri arasında gelmektedir. Kuşkusuz ki bütün sorunlarımızın çözümü devrimle gelecektir. Bunun için ayağa kalkalım ve devrimci mücadeleye tüm benliğimizle atalım. Kurtuluş ve gelecek mücadeledir, örgütlenmektedir.

'Sokakları Doldurmaya Devam Edeceğiz'

alanlarını panzerlerin önüne yatarak savunan köylü kadınlar, “kayyuma geçit vermeyeceğiz” diyen ve her gün gözaltına alınan öğrenciler, cumartesi günleri evlatlarının akıbetini soran anneler, cinsel kimlikleri yok sayılan yasaklanan LGBTİ+’lar, zindanlarda çıplak aramaya maruz kalan kadınlar... baskı, zulüm ve şiddet sarmalı altında yaşam mücadelesi veriyorlar.

ERKEK EGEMEN SİSTEMİNİZE DAHA GÜÇLÜ YÖNELECEĞİZ

1 Temmuz 2021’de İstanbul Sözleşmesi yürürlükten kaldırılıyor. Aylardır İstanbul Sözleşmesi’nin gasp edilmesine karşı kadınlar olarak sesimizi yükseltiyor ve sokakları terk etmiyoruz. Bugün de İstanbul Sözleşmesi

için mücadele etmeye, sokakları doldurmaya ve taleplerimizin arkasında durarak devlete geri adım attırmaya çalışacağız. Biliyoruz ki ezilen her kesim gibi kadınlar da ancak mücadele ederek hak elde edebilir ve ancak bu mücadelenin gücüyle elde ettiklerini koruyabilir ve geliştirebilirler. Bu mücadele olmadan ne bir sözleşme ne de herhangi bir yasanın hüküm gücü olmayacağını her zaman biliyorduk ve bugün de biliyoruz. Toplumsal cinsiyet eşitsizliğinin bir sonucu olan kadına yönelik şiddetin üretilmesinde en büyük rolü oynayan faşist devlettir. Bu gerçeği ajitasyon-propaganda araçlarımızla tüm eylem ve etkinliklerde teşhir edecek, şiddete uğrayan her bir kadın ve LGBTİ+’nın sesi ve direnişi olmaya devam edeceğiz.

Şimdi sözleşmeyi yürürlükten kaldıranlar bilmelidir ki mücadelemiz ve kararlılığımız her zaman yürürlükte kalacaktır. Biz kadınlar mücadelemizi yükseltirken siz egemenler demokratik kazanımlarımızı tırpanlamakta ve kadınları susturabileceğinizi sanmaktasınız. Oysa biz daha coşkulu ve daha bilinçli olarak sokakları doldurmaya devam edecek, gasp ettiğiniz her hakkımız için erkek egemen sisteminize daha güçlü yöneleceğiz.

Kadınlar, neredeyse her gün kadınların katledildiği, tacize-tecavüze uğradığı, yoğun emek sömürsüne maruz kaldığı bir coğrafyada insanca yaşam için mücadele ediyor. Kadınlar; işyerinde, sokakta, okulda, en çok da en korunaklı yer diye düşünülen ev içinde şiddete maruz kalıyor. Kadınlar, yüzyıllardır her türlü yok sayılma ile sınıyor.

Egemenler ise kadına yönelik şiddetle ilgili çalışmaları bile kadınların örgütlü mücadelesi sonucunda 1970’li yıllarda gündemlerine almak zorunda kaldılar. Bu mücadelenin kazanımlarından biri olan İstanbul Sözleşmesi ise kadın cinayetlerinin %1400 arttığı, her gün 8 kadının katledildiği, kadına yönelik her türlü şiddetin boyutlandığı ve kadınların bu duruma “Dur!” demek için sokaklara kitlesel çıktığı, mücadeleyi yükselttiği bir döneme rastlar. İstanbul Sözleşmesi hem kadınların mücadelesinin bir sonucu hem de Türkiye’nin AB’ye girme sevdasının etkisi ile imzalanmış ve 1 Ağustos 2014 yılında TBMM’de kabul edilmişti.

Sözleşmenin “Kadına Yönelik Şiddet ve Ev İçi Şiddetin Önlenmesi ve Bunlarla Mücadeleye İlişkin Avrupa Konseyi Sözleşmesi” olan orijinal hali Türkiye’de değiştirilerek “Ev İçi Şiddet”

ibaresi yerine “Aile İçi Şiddetin Önlenmesi” geçirilmişti. Bu yolla kadını korumak yerine aile bütünlüğünün korunacağını altı çizilirken kadınlar “geleneksel kadın rolleri”ne hapsedilmek istenmişti. İstanbul Sözleşmesi, her ne kadar iktidarın sansüründen kırılarak geçmiş olsa da kadın cinayetlerine karşı egemen sınıflara önlem aldırarak, yasaları uygulamak için zorlayan ve bu doğrultuda da kadın cinayetlerini azaltmak için kazanılmış bir hak olarak önemli ve ileri bir noktada durmaktaydı.

KATİLLERİ KORUYANLAR KADIN HAKLARINI SAVUNMAZ!

Devlet-mafya eli ile işlenen, örtbas edilen kadın cinayetlerinin devlet-mafya ikilisinin suç üretme makinası olduğu daha çok gün yüzüne çıkmaya başlamıştır. Açık ettikleri ilişki ağının içerisine sığdıramayacak kadar suç haneleri kabarık ve kendilerini aklama çabası ile kullandıkları her cümlede kadın düşmanlığı var. Tolga Ağar tarafından tecavüz edildiği ve öldürüldüğü belirtilen Yeldana Kaharman, AKP’li Şirin Ünal’ın evinde öldürülen ev emekçisi Nadira Kadirova, bir türlü “bulunamayan” Gülistan Doku, uzman çavuş Musa Orhan tarafından tecavüze uğrayan ve intihara sürüklenen İpek Er gibi ve

daha nice kadın; devlet elemanları ve “yetkilileri” tarafından katledilmiş ve bu cinayetlerin üstü yine devlet eliyle kapatılmaya çalışılmıştır. Tecavüzcüler serbest gezerken tecavüzü lanetleyen kadınlara dava açılmıştır. Tüm bunları film izler gibi izleyen Aile Bakanı ise kadına yönelik şiddeti “tolere edilebilir” diyerek katillere, tecavüzcülere sınırsız tolerans tanındığını açıkça belirtmiştir.

Türkiye, ilk imza atan ülke statüsü ile övündüğü İstanbul Sözleşmesi’nin içinde bulunan maddeleri uygulamamak için yıllarca ayak diremiş ve nihayetinde de yine şaşırtmayarak 19 Mart 2021 tarihinde gece yarısı alınan bir Cumhurbaşkanlığı kararı ile sözleşmeden çıkma kararı almıştır. Elde edilen hakları tırpanlamakta ellerine su dökülemeyecek derecede usta olanlar, yine mücadele ile kazanılmış olan İstanbul Sözleşmesi’ni bir gecede “Ben istedim, oldu.” dercesine gasp etmişlerdir.

Ciddi bir ekonomik ve siyasi kriz dönemecinden geçen iktidar, her geçen gün çıkmaza sürüklenmektedir. Sistemi ve devleti ayakta tutmaya çalışanların bunun faturasını yoksul halka, kadınlara, gençlere kesmektedir. Ucuz ve güvencesiz çalışmaya mahkûm olanlar, KHK ile işten atılanlar, yaşam

Eşitsizlik Kapitalizmin Karakteridir -II

Ülkemizde, krizin derinleşmesinden etkilenmeyen yegâne kesim hâkim komprador sınıflar olmuştur. Bu da esasta devletin toplumdaki gasp ettiği değerleri bu sınıflara daha çok peşkeş çekmesiyle mümkün olmuştur. Örneğin, AKP esnafa yaptığı “yardımdan” daha fazlasını (yaklaşık 4 milyar lira) bir seferde “pandemi dönemindeki kayıplarını gidermek” adına elektrik dağıtım şirketlerine yapmıştır. Elbette bu peşkeş halktan gasp edilen vergilerle, işçilerden biriktirilen fonlarla yapılmıştır. Yine Merkez Bankası’nın rezervlerinde yer alan 128 milyar dolar bu süreçte komprador burjuvaziye peşkeş çekilmiştir. Ucuzdan dolar alan bir avuç komprador, dövizin yükselmesi ile birlikte milyarlarca liralık fahiş kârlar yapmışlardır. Buna karşın geniş halk kitlelerindeki yoksullaşma, insanların pazarlarda çürük sebze ve meyveleri toplayabilmek adına sıraya girmesine yol açacak boyuta ulaşmıştır. Medyaya her gün bir işsiz veya dükkânı iflas etmiş, faturalarını, ev kirasını dahi ödeyemeyecek hale gelmiş bir esnafın intihar ettiği haberleri yansımaktadır. Bir tarafta “altın varaklı” tabakalarda “iftar açan”, bir gün bindiği lüks araca ertesi gün binmeyen bir azınlık, öteki tarafta çocuğuna kıyafet alacak parası olmadığı için intihar edenler, çöpte yiyecek arayanlar, geçinmeyen milyonlar! Bir yanda sömürücü bir azınlığın şatafatın zirvesini yaşadığı, saraylardan çıkmadığı; diğer yandan açlıktan intiharların, ölümlerin yaşandığı, insanların yiyecek ekmek dahi bulamadığı, patates-soğan için kuyruklara girmek zorunda kaldığı bir ülke ve dünya tablosu bugün tüm çıplaklığı ile karşımızda durmaktadır.

Sonuçta her kriz döneminde olduğu gibi bu pandemi sürecinde de zenginler daha zengin hale gelmişken halkın çok daha büyük bir bölümü sefalet ve açlık koşullarına itilmiştir. Tüm veriler dünyada ve ülkemizde gitgide daha küçük bir azınlığın -zaten büyük oranda elinde tuttuğu- toplumsal zenginlikten aldığı payı büyüttüğünü gösteriyor. Nüfusun %1’lik kesiminin toplam gelir ve varlıkları, geri kalan %99’un toplam gelir ve varlıklarını kat ve kat aşmaya başlamıştır. Yoksul halkın toplumsal bölüşümden aldığı pay istikrarlı bir şekilde azalmaya devam etmektedir. Bir kutupta küçük bir sömürücü-asalak azınlık için devasa

zenginlikler, öteki kutupta ise toplumun çok büyük bir kesimi için sefalet ve açlık birikmektedir.

2008 krizinden önce post-modernist burjuva ideologlar, küçük burjuvazinin görece genişlemesine işaret ederek proletaryanın artık öldüğünü, geleceği olmayan, eriyen bir sınıf olduğunu iddia ettiler. Bunlara göre neoliberalizm ile birlikte artık bir “orta sınıflaşma” yaşanıyor ve bu hep böyle sürecekti. Proletarya ortadan kalkmaya başladığına göre artık sosyalizme de gerek yoktu ve kapitalizm ilelebet hüküm sürebilirdi (!) O halde kapitalizmin, toplumun gitgide daha büyük bir bölümünü mülksüzleştireceğini ve proletarya saflarına iteceğini söyleyen Marks yanılmıştı. Ancak post-modernist ideologların bu iddialarının bir zırvadan ibaret olduğu bugün bir kez daha ortaya çıkmıştır. Proletaryanın ortadan kalkması bir yana (zaten hiçbir zaman böyle bir şey yaşanmadı ve kapitalist sistem dahilinde yaşanamaz da) 2008 krizinden bu yana küçük burjuvazinin çözülme süreci zirveye çıkmış, işçi sınıfının safları inanılmaz bir hızla genişlemiştir. Dolayısıyla kapitalizmin iç yasaları bir kez daha proletaryayı herkese hatırlatmış, sosyalizmin gerekliliğini ve zorunluluğunu ortaya koymuştur. Nitekim bugün artık burjuva ideologlar bile Marks’ın haklı olduğunu itiraf etmek zorunda kalıyorlar.

Bugün ortaya çıkan tablonun politik arenada da önemli ve köklü değişimlere yol açacağı açıktır. Kriz süreçleri tarihin her döneminde sınıflar mücadelesinin ivmelendiği dönemler olmuş ya da buna zemin sunmuştur. Çünkü kapitalizmin krizleri sınıf çelişkilerini ileri düzeyde keskinleştirdiği için kitlelerdeki devrimci potansiyeli de açığa çıkarır. Açlık ve sefaletin dibini yaşayan işçi ve emekçilerde düzene karşı büyük bir öfke birikir. İnsanlar düzeni sorgulamaya ve alternatif arayışına başlar. Yani krizler kitlelerde bir bilinç oluşturur. Egemenlerin halkı kandırarak onları sisteme bağlamak adına kullandığı şoven ve dini hama set söylemleri işe yaramaz hale gelir. Çünkü yoksul halkın tek gündemi ekmek ve iş olur. Kitlelerin bu taleplerinin karşılanmaması öfkenin sokaklara taşmasına neden olur. Yalnız işçi sınıfı değil krizle birlikte küçük varlıklarını ve görece rahatını kaybeden küçük

burjuvazi de bu süreçte daha yıkıcı ve tepkisel olabilir. Bu da kriz dönemlerinde önemli bir devrimci enerjinin ortaya çıkmasına neden olur. Eski konumunu kaybetmiş olan küçük burjuvazinin sisteme ilişkin umudu ve güveni de yıkılır. Öte yandan yoksulluk ve çaresizlik hissi bu dönemlerde yozlaşma ve çürümenin de kitleselleşmesini beraberinde getirir. Ancak sefalet ve açlık kitlelerin sisteme olan öfkelerini bir kıvılcımla patlamaya da hazır hale getirir.

Nihayetinde kriz dönemlerinde devrimci durum ivme kazanır. Zira yönetenlerin eskisi gibi yönetememe durumu iyice ortaya çıkarken yönetilenler de eskisi gibi yönetilmek istemezler. Egemenler eskisi gibi rıza üretmezken yönetilenler de rıza göstermezler. Bu durum egemenlerin sistemin devamlılığını sağlamak adına daha çok çıplak zoru devreye koymasına neden olur.

Bugün tam da böyle bir tablo vardır karşımızda. Pandemi sürecinde hem sağlık hem de ekonomik alanda yaşananlar, kapitalizmin geniş kitleler nezdinde zaten oldukça azalmış olan “prestijini” tarumar etti. Kitlelerde sisteme karşı büyük bir hoşnutsuzluk ve öfke birikmiş, aynı zamanda alternatif arayışları da hızlanmıştır. Bu öfke ve arayışın son dönemde sıkça (Örneğin, Lübnan’da, Fransa’da, Şili’de, Kolombiya’da...) sokağa taşıdığına şahit oluyoruz. Ülkemiz başta olmak üzere dünyanın geri kalan bölgelerinde de bu yönde bir potansiyel biriktiği gözlenmektedir. Dolayısıyla önümüzdeki sürecin daha fazla isyanlara, toplumsal hareketlenmelere gebe olduğunu söylemek için kâhin olmaya gerek yoktur.

Bu noktada devrimci ve komünist güçlere önemli görevler düşmektedir. Zira unutulmamalıdır ki krizler hiçbir zaman sistemin kendiliğinden çöküşünü getirmez ve kendiliğinden devrime evrilmez. Sistemi yıkacak ve devrimi yapacak olanlar komünistlerin önderliğindeki kitlelerdir. Kitlelerin kendiliğinden bilinci devrimin gerekliliğini ve zorunluluğunu kavramaya yetmez. Kendiliğinden bilinç ve mücadelenin en ileri noktası bile sınırlı ekonomik istemlerin elde edilmesini ötesine geçemez. Oysa ki kitlelerin yegâne kurtuluşu işçi sınıfının iktidarı ele geçirmesi ve emekçileri bir sö-

mürü ve yoksulluğa mahkûm eden sistemin yıkılması ile mümkündür. Dolayısıyla özellikle kriz dönemlerinde başta işçi sınıfı olmak üzere emekçi kitlelere bu bilinci taşımak hayati bir öneme sahiptir. Bu politik bilinç emekçi kitleler arasında yayılmadığı müddetçe kendiliğinden mücadelenin devrime dönüşmesi de mümkün olmaz.

Burada altını çizmek gerekir ki işçi sınıfı saflarına itilen küçük burjuvazinin en radikal tepkisi bile sistem sınırlarının içinde kalır. Çünkü küçük burjuvazinin istem ve mücadelesi kaybetmiş olduğu küçük varlıkları tekrar elde etmekle sınırlıdır. Bu bakış toplumsal kurtuluşu değil bireysel kurtuluşu yüceltir ve hedefler. Bu durum işçi sınıfının sisteme yönelen eylem ve düşüncesini de zehirler. Küçük burjuvazi aracılığıyla burjuva ideolojisinin işçi sınıfı saflarına taşınmasını beraberinde getirir. Dolayısıyla kriz dönemlerinde oluşan kendiliğinden bilincin hepten olumlu olduğunu söylemek mümkün olmaz. Devrimci ve komünist güçlerin, burjuva ideolojisinin bu şekilde işçi sınıfının bilincini zehirlenmesine karşı uyanık ve tetikte olması gerekir. Geniş emekçi kitlelere politik bilinç taşımaya ve kurtuluşun bireysel değil ancak toplumsal olabileceğini anlatmaya odaklanmalıyız. Kitlelerin alternatiflere daha açık hale geldiği bu dönemde sistem teşhirini hızlandırmak, devrim propagandasını yoğunlaştırmak gerekmektedir. İnsanlara eşitsizliğin burjuva ideologların iddia ettiği gibi “insanın doğasından” değil “kapitalizmin doğasından” kaynaklandığını anlatmalıyız. Üretim araçlarının bir avuç burjuvanın özel mülkiyeti altında olmasının geniş kitlelerde nasıl açlığa ve sefaletle yol açtığını göstermeliyiz. Dolayısıyla her geçen gün derinleşen açlığı, sefaleti ve eşitsizliği ortadan kaldırmanın yegâne yolunun üretim araçlarını burjuvazinin özel mülkü olmaktan çıkartarak toplumun ortak mülkü haline getirmekten yani sosyalizmden geçtiğini vurgulamalıyız. Önümüzdeki süreç devrimci ve komünistlerin kitleselleşme ve güçlenmesi açısından önemli fırsatlar barındırmaktadır. Bu bilinçle görevlerimize dört elle sarılmalı, gelecek öngörülerini somut devrimci planlara dönüştürmeliyiz.

(BİTTİ)

Devrimci Savaş, Kitlelerin Savaşıdır!

Devrimci teori olmadan, devrimci pratik olmaz!
(V.I. Lenin)

Devrim, kitleler ve devrimci-lik olguları, binlerce sayfalarla denk gelen yazınsal birikimimizde, bizden önce ve bizimle birlikte dünya komünist hareketinde de incelendi, sorgulandı, çözümlendi ve ustaların tezleri üzerinden somut durumun somut tahlilinde kavrandığı ölçüde de uygulandı. Verili koşullar içinde durumumuza baktığımızda ise hâlâ çok sorunlu kavrayışlarımızın olduğu bir doğrudur. Bu sorunlar da diğer olgular gibi mücadelenin çeşitli aşamalarında ve ihtiyaç duyulan her anda hem merkezi politikalarımız ekseninde hem de güncel görevlerimiz içerisinde yeniden ve yeniden ele alınması gereken olgulardır. Bu üç temel olguyu nasıl kavradığımızı ve nasıl kavramamız gerektiğini incelemeye çalışacağız. Burada yapmak istediğimiz bu olguların ne anlama geldiğinden çok olguları içinde barındırdıkları anlam ve birbiriyle ilişkisi içerisinde ve en önemlisi somut görevlerimiz ekseninde incelemektir.

Proleter devrimciler, en klasik haliyle söylersek meselelere “doğru soruları sormakla” başlamalıdır. Peki bugün, doğru soru nedir? Öncelikle sorular, sorunları tespit etmeye, sorunların özünü yakalamaya odaklanmalıdır. Biz ne yapmak istiyoruz, yapmak istediğimiz şeyi başarmak için neye ihtiyacımız var, başarmak istediğimiz şeyi kazanmak için ihtiyacımız olan şeyi nasıl elde edeceğiz? Tarihsel diyalektik materyalist dünya görüşüne göre -ki bu tek bilimsel yöntemdir- devrim kaçınılmazdır; bu devrim ancak kitlelerin eseri olacaktır; kitlelerin bu eserine proleter devrimci anlayış önderlik edecektir. Peki bugün bu yasanın hayata geçirilmesine engel olan şey nasıl ortadan kaldırılabilecek ve kitlelerin eseri olan devrime nasıl önderlik edilecektir? Bu sorular ne yapmak istediğimizi ve nasıl yapacağımızı doğru kavradığımız ölçüde

cevaplandırılmış olacaktır. Devrim, kitleler, devrimcilik de bu olgular etrafında sorgulanacaktır.

Öncelikle biz Türkiye denen bu coğrafyada Demokratik Halk Devrimi’ni başarmak istiyoruz. Hümanist duygularımız ya da bireysel isteklerimiz için değil bir zorunluluk olduğu ve insanlığın kurtuluşunu burada gördüğümüz için. Bu durumda ihtiyaçlarımızı belirlemeli bu ihtiyaçlara uygun yöntemlerimizi geliştirmeliyiz. İhtiyacımız olan üç temel silahtır; devrimin gerçekleştirilmesi bu üç silaha bağlıdır: 1) Komünist Parti, 2) Kızıl Ordu, 3) Birleşik Cephe. Tam da görevlerimizi somutlaştıracağımız, sorunları arayacağımız yer buralar olmalıdır. Bu üç silahımız yoksa ya da yeteri kadar etkili ve örgütlü değilse geniş kitleler de örgütlenemeyecek, devrimimiz zafere ulaşamayacaktır. Peki, üç silahımızı nasıl yaratacağız, nasıl daha örgütlü yani güçlü hale getireceğiz?

Proletarya Partisi Türkiye topraklarında 49 yıl önce kurulmuş, devrimin kurmayı olarak mücadelesini kesintisiz sürdürmektedir. Halk savaşı Proletarya Partisi’nin önderliğinde ısrarla yürütülmekte ve nihayetinde parti, ordu ve cepheyi savaşın içinde inşa etme mücadelesi de sürmektedir. Bu durum kesintisiz, tereddütsüz, tavizsiz devam edecektir. Ancak inkâr olunamayacak bir gerçek, örgütlülüğün ülkemiz sınıf mücadelesinin somut durumuna yanıt verir düzeyde olmadığı, henüz o aşamaya varılmadığıdır. Ve bu düzey, olması gereken duruma getirilmeden de halk savaşının zaferi kazanılamayacaktır. Ancak burada kısaca şunu ifade etmekte fayda var ki parti, ordu ve cephe biten, durağan, donuk olgular değildir. Varlığı, inşası ve yaşamı, canlı ve hareket halindedir.

Bu gerçekler bizi çok çeşitli sorunları

incelemeye sürüklemeli ve sorularımız bu gerçekliği kavramaya ve değiştirmeye yönlendirmelidir. Şimdi bunları ifade ettikten sonra net sorular sorabiliriz. Merkezi görevlerimiz nedir? Güncel politikamız ne olmalıdır?

Tartışmalarımız arasında gereken önemi vermediğimiz ancak üzerinde ciddiyetle durulması gereken sorunlar bunlar olmalıdır. Merkezi görevimiz Proletarya Partisi’nin örgütlenmesi, Kızıl Ordu’nun örgütlenmesi ve güçlendirilmesi, birleşik cephenin kurulması ve önderlik edilmesidir. Bunların olması için zorunlu olan görevlerimizin yerine getirilmesi de yukarıda ifade ettiğimiz olgularla ilişkilidir. Neydi bu olgular “devrim”, “kitleler”, “devrimcilik.” Devrimci savaş, kitlelerin savaşıysa Proletarya Partisi bu kitlelerin savaşı içinde örgütlenecektir; devrimciliğimiz bu mücadelede sınanacak, devrim ancak bu sınavları iyi verirsek başarılı olacaktır.

Hiç sormaktan korkmayacağımız iki temel soru ise şudur? Kitlelerin Proletarya Partisi önderliğinde örgütlenmesi, Proletarya Partisi önderliğinde devrimci savaşa seferber edilmesi neden başarısızdır ya da nasıl başarılacaktır? Bu sorular devrim, kitleler, devrimcilik kavramlarının etrafında dönerek yanıtlanmaktadır. Bugünün kadrolarının çözmesi gereken pek çok sorun vardır ve pek çok zorlu sorunlar da ortaya çıkacaktır. Nihayetinde bu sorular bunlardan en temel olanlarıdır. Kitlelerin örgütlenmesi olmadan Proletarya Partisi örgütlenemez demiştik. Peki kitlelerin örgütlenmesinin önündeki engeller nelerdir, diye devam edersek “doğru politika belirlendiyse” şartı altında ya kitleleri örgütleyicilerde bir sorun vardır (yani kadrolarda) ya da kitlelerde! Birkaç tamamlayıcı soru daha sorarak konuyu biraz daha açmaya çalışalım. Şimdi biz çok “güzel” şeyler istiyoruz ve kitlelere çok “iyi” şeylerin olması için çağrılarda bulunuyoruz. Ancak bu çağrılarımıza yanıt veriliyor mu? Verilmiyorsa neden, yoksa çağrımızda mı bir sorun var? Kitlelerin örgütlenmesi için ihtiyaç olan şeyleri yeteri kadar yerine getirebiliyor muyuz? Getiremiyorsak neden? Tüm bu soruların “kitleler, devrimcilik, devrim” kavramlarının incelenmesi, birbirleri arasındaki ilişkinin özünün

kavranması ve bilince çıkarılmasıyla doğrudan ilişkili olduğu açıktır.

Kitleleri, Kitleler İçinde Proletarya Partisi’ni, Proletarya Partisi İçinde Kendi Rolümüzü Nasıl Örgütleyeceğiz!

Eğer halkı sadece belli konularda sefer etmeye çalışıyorsak; örneğin onları “devrimcileri sahiplenme, şehitleri anma, tutsaklarla dayanışma, savaşa katılma, devrimci mücadeleye mali olarak destek verme vb.” konularında seferber eder isek hedeflerimizi (kitleleri savaşa seferber etme hedefimizi) başarabilir miyiz? Elbette hayır. Peki kitlelerle sadece bu ve benzeri gündemlerle belli zaman dilimlerinde ve belli bir döngü içerisinde örneğin “sadece” gazete dağıtımını yaparken ya da afiş asarken ya da bir etkinlik için ya da etkinlik sırasında kurduğumuz ilişkilerle sağlam kitle bağları kurabilir miyiz? Geniş kitleleri, kitleler içinde PP’yi, PP içinde kendi rolümüzü ve hatta kendi içimizde proleter devrimci kişiliği örgütleyebilir miyiz? Tüm bunların hepsini PP’nin önderliği olmadan başarabilir miyiz? Elbette hayır. Başkan Mao şöyle diyor: “Eğer halkı, sadece savaş yürütmek için seferber eder ve başka hiçbir şey yapmazsak, düşmanı yenmeyi başarabilir miyiz? Elbette hayır.” (Mao, Seçme Eserler, Cilt I, s. 211) O zaman ne yapmamız gerektiğini, merkezi politikamızın ne olması gerektiğini bu gerçeğe sıkı sıkıya bağlı tartışmalı ve kararlaştırmalıyız. Bu gerçeğe hükmederek devrimci savaşa önderlik etmeli, PP’yi örgütlemeliyiz. Burada yanıtı yine ustalar belki onlarca kere teorik düzlemde söylediler. Yine komünist hareketin yüzlerce deneyimiyle devrim, kitle ve devrimcilik olgusunun birbiriyle ilişkisi somutlaştırıldı. Bu deneyim ve derslerin ışığında devrim, kitlelerin sorunları etrafında örgütlenen proleter devrimci örgütlenme ve savaş çizgisinde bulunduğu ölçüde ilerledi ve gelişti. O zaman devrimcilik, kitlelerin içinde kitlelerin sorunları ile uğraşta tanımlandı/tanımlanacak. Bugün PP’nin güçlü ve etkili şekilde örgütlenmesi sorunu ile karşı karşıyayız. Andaki somut sorunumuz budur; görevlerimiz bu sorunun çözülmesi için tanımlanmalıdır. Proleter devrimci kadrolar bu temelde sorgulanmalı, hazırlanmalı ve donanmalıdır.

Sadece kendi tarihimize bakar ve yüzlerce deneyimimizi incelersek PP'nin kitleler içinde örgütlenmesinin nasıl başarılacağına dair çok zengin bir hazinemizin olduğunu görürüz. Birkaç örnek verelim; "1 Mayıs Mahallesi'nin Kuruluşu, Kazlıçeşme ve Tuzla direnişleri, belediye işçilerinin grev ve direnişleri, Deşt işgali, Gülsuyu Mahallesi, 18 Mayıs Mahallesi'nin kuruluşu vb." Peki, tarihimizin bu çok önemli direniş ve deneyimlerinin konumuz özgülündeki ana eksenidir? "Kitlelerin acil çıkarları ve refahı sorununa" odaklanmış olmalarıdır. 1 Mayıs Mahallesi'nin kuruluşu, 18 Mayıs Mahallesi'nin kuruluşu kitlelerin acil barınma sorununun çözülmesi için gelişmiş, politik bir mücadele idi. Örneğin Deşt işgali köylülerin toprak sorununu çözmek ve toprakların hâkim sınıflar tarafından gasp edilmesine karşı köylülerin örgütlenmesini ve köylüler içerisinde de PP'nin örgütlenmesini içeriyordu. Kazlıçeşme, Tuzla ve belediye işçilerinin direnişleri işçilerinin sosyal ve özlük haklarının kazanılması, sendikalaşması ve ekonomik anlamda kazanımlar elde etmesi temelinde açığa çıkmıştı, sınıf içerisinde PP'nin örgütlenmesi, PP önderliğinde sınıfın harekete geçirilmesi niteliğinde politikalarla ilerlemiş bir mücadele idi. Deneyimlerimizden yola çıkarsak kitlelerin barınma ihtiyacından çevre sorununa, işsizlikten, üretim alanındaki uğradığı sömürüye, mahalledeki çöp konteynırı eksikliğinden tarlanın ekilmesinden hasadın toplanmasına, çiftin sürülmesinden, odunun kesilmesine, odunun taşınmasından sobanın yakılmasına, köprüsü olmayan ırmağın üzerine köprü inşa etmekten, yolların yapılmasına, elektrik kesintilerine, suyun nitelikli şekilde evlere ulaştırılmasına, kadınların üretime katılmasından sokağa çıkmasının engellenmesine, köylülerin saman fiyatlarından kaynaklı hayvancılığın bitirilmesinden, meralarının ranta açılmasına, yayla yasaklarından köylülerin ürünlerine tefeci tüccar eliyle el konulmasına... sıralamakla bitiremeyeceğimiz pek

çok konuda kitlelerin günlük hayatındaki pratik sorunlara gereken önemi vermeliyiz. Bu noktalarda kitlelerin acil çıkarları ve refahı sorununun çözüm beklediği gerçekliği karşımızdadır. Örneğin ikizdere köylülerinin özü topraklarını korumak olan mücadelesi olan ve çevre mücadelesi olarak

Devrimcilik nostaljisi haline getirilen, hümanistçe bir anıya dönüştürülen "eski devrimciler, odunumuzu kırar, ekmeğimizi alır, yolumuzu yapar, evimizi inşa eder vb." söylemleri, içinde birçok hatamızı anlatmasının yanı sıra günümüz devrimciliği konusunda da fikir sunmaktadır.

karşılık

bulan mücadelesine baktığımızda, kafe-bar emekçilerinin yaşadığı bunaldıktan, gecekondu mahallelerindeki yolların asfaltlanmamasına kadar kitlelerin acil çıkar ve refahını içeren her soruna gereken önemi vermeli, kitleleri bu noktada harekete geçirmeli, örgütlemeliyiz. İşsizlik sorununda kitlelerin işsizlikle mücadelesine önderlik etmeli bir yandan bu çalışmayı örgütlerken diğer yandan işçilerin örgütlenmesi ile birleştirmeliyiz. Somut ifade edersek çalışma yürüttüğümüz alanda işsiz kaldığı için evine ekmeğe götüremeyen, açlıkla karşı karşıya kalan hatta çaresizlikle intihara sürüklenen insanlar vardır. Bu insanlar için ne yapıyoruz? Ne yapmalıyız? Her gün iş arayan ancak bulamayan işsizler için, merdiven altı atölyelerde günlük 30 lira yevmiye ile sendikasız, sigortasız çalışan işçiler için, kirasını ödeyemediği için evden çıkarılan insanlardan tutalım, belediyelerin verdiği yardım kolileri ile yaşamaya çalışan insanlar için ne yapıyoruz? Tüm bu sorunları kitlelerin ve PP'nin örgütlenmesi için nasıl bir politikaya dönüştürüyoruz?

Yukarıda ifade ettiğimiz hedeflerimiz, hedeflerimize ulaşmak için ihtiyacımız olan silahlarımız tüm bu sorunlara gereken önemi veren ve kitlelerin bu sorunlarıyla hak ettiği ölçüde ilgilenecek kitleleri proleter devrimci çizgide örgütleyebilmemize bağlıdır. Bu konularda çalışma yürüttüğümüz alanlarda kitlelerin yardımlaşma ve dayanışmasını örgütleyen bir perspektifle hareket etmeliyiz. Kitlelere salt savaş çağrısı yapan onların sorunlarıyla ilgilenmeyen bürokratik önderlik anlayışına ise asla düşmemeliyiz.

Devrimci sorumluluğumuzdan birisi kitlelerin gününbirlik ihtiyaçları, acil çıkarlarıyla ve refahıyla ilgilenebilir. Bu sorunlara yanıt olamadığımız sürece örgütlenme ve örgütlenme mümkün olmayacaktır. Çalışma yürüttüğümüz alanlardaki bu insanları yönelip yönelmemek dahi çalışmalarımızın sağlam ayaklar üzerine oturup oturmadığını gösterecektir. Yerel örgütlenmelerimiz çalışma alanındaki kitlelerin durumuna, ihtiyaçlarına hâkim olmalıdır. Denebilir ki "her bir evde" kimlerin yaşadığından tutalım da sorunlarının ne olduğuna kadar kitlelerin durumuna hükmetmeliyiz, onların içinde, onlar için ve onlarla birlikte çalışmalıyız. Devrimcilik nostaljisi haline getirilen, hümanistçe bir anıya dönüştürülen "eski devrimciler, odunumuzu kırar, ekmeğimizi alır, yolumuzu yapar, evimizi inşa eder vb." söylemleri, içinde birçok hatamızı anlatmasının yanı sıra günümüz devrimciliği konusunda da fikir sunmaktadır.

Bu konuda tarihi zengin ve bugüne taşıma noktasında ısrarcı, tavizsiz bir hareketiz, bu durum onlarca yoldaşımızın fedakarlıklarında halen varlığını korumaktadır. Ancak bu durum bize yetmez/yetemez. Bugün dünü yad eden değil dünü aşan bir hedefe

göre şekillenmemiz gerekmektedir.

Kitleleri Devrimci Savaşa Seferber Etmek İçin Proleter Devrimci Kadro Olmak

Başkan Mao şöyle diyor; "Bu merkezi göreve yeteri kadar önem vermeyen bir kimse iyi bir devrimci kadro değildir. Eğer yoldaşlarımız bu görevi gerçekten kavıyor ve devrimin ne pahasına olursa olsun bütün ülkeye yayılması gerektiğini anlıyorlarsa o zaman geniş kitlelerin acil çıkarları ve refahı sorununu hiçbir şekilde göz ardı etmemeli ya da küçümsememelidirler. Çünkü devrimci savaş kitlelerin savaşlarıdır; ancak kitleler seferber edilerek ve onlara dayanılarak yürütülebilir." (Mao, Seçme Eserler, Cilt I, s. 211) Biz devrim yapmak istiyoruz, devrimi yapabilmek için Proletarya Partisi, ordu ve birleşik cepheyi örgütlemek zorundayız, kitleleri örgütlemek için onların sorunlarını önemsemeli ve bu sorunlar etrafında örgütlenecek politikalara hayat vermeliyiz ve bunların hepsini yapabilmek için proleter devrimciler olmak zorundayız. Bunları yaptığımız ölçüde zaferi kazanabiliriz.

Devrimciliğin gerekli tüm kıstasları, açıklık, samimiyet, dürüstlük, alçak gönüllülük, çalışkanlık, fedakârlık vd. bu özellikler ancak başlangıç noktaları olarak, gelişimin tabanı olarak anlaşılmalıdır. Devrimcileşme ve devrimci mücadele içinde insanın hareketinin başından sonuna kadar, her aşamada daha yüksek düzeyde geliştirecek ilerlemesi gereken olgulardır bunlar. Mesela fedakârlık, her aşamada daha fazla fedakârlığı içermelidir proleter devrimcilerde. Ya da emekçilik, gelişim için daha fazla emekçiliği kaçınılmaz olarak barındırmalıdır. Bu özellikler devrimci çeviklik, militanlık, sorgulayıcılık, çözüm üretme, inisiyatif kullanma, öngörülülük, risk alabilme ve bütün bunların hepsinin hesabını yaparak karar verebilme ve uygulayabilme özellikleriyle yani önderlik kabiliyetiyle bütünleşmelidir. Ve bu cevher hareketimizin kadroları içinde mevcuttur. Tüm örgütlü yapılarımızla, içinden geçtiğimiz sürecin somut sorunlarını tespit ederek ve yine tüm gücümüzü bu somut sorunları ortadan kaldırmak için eğiterek, tüm bunları yaparken devrimin gerçek kahramanlarından (yani kitlelerden) kopmayarak gerçeğe hükmetmeli ve geleceği kurmalıyız.

Vartnik Kıvılcımını Yangına Çevirelim!

Kızılmak haykırdı, mihman oldu Munzur'a/Munzur dağlarının göğsü kucak açtı Canik'e/Bin Çiğdem'de bin Ferdi bu sevdada yer aldı/Diyarın dört ucundan duyuldu savaş andı.

Uzun sürecek bir yolun yolcularıydı onlar. Vartnik kıvılcımını yangına çevirmenin iddiasını bir bayrak gibi diktiler. Bu dağlara yüzünü çevirenler onları anımsıyor, onlarla yaşıyor, onları yaşatıyor. Ve onların ardılları, bu bayrağı daha yükseklerde dalgalandırmak için, bu iddiayı tüm bilgeliğiyle gerçekleştirmenin kavgasını körüklemektedirler. Ateşli yüreklerin yan yana gelmesiyle kıvılcımın yangına çevrileceği büyük muharebe dönemin şu öngünlerinde, sökecek kurtuluş şafağı ile aramızdaki mesafe her geçen gün kapanmaktadır. Bu kavga adım adım, köy köy, ilçe ilçe örülmeğe ve halkın kızıl ordusu buna koşut olarak büyümektedir.

Elbette, tıpkı tarihteki bütün kazanımlarda olduğu gibi ülkemizde de şafağın sahibi olmanın bir bedeli vardır. Zira bu bedeli komünistler, devrimciler ve tüm ezilenler ödemektedirler. Herkes bu bedeli kendisinden bir parça vererek ödemektedir. Kimileri canını, kimileri can parçasını vererek... Ancak bilinir ki bedeli ne olursa olsun, sömürü ve zulüm çarkını parçalamak için yüzünü kavganın sıcak adresine çevirmenin dışında başka hiçbir kurtuluş yolu yoktur. Bu yolda ısrar etmeli, çünkü zifiri karanlıkta kutup yıldızının aydınlattığı tek yol budur.

İşte Munzur (Ferdî Karacan) ile Kinem (Çiğdem Yılmaz) yoldaşları yılğınlığın, umutsuzluğun ve nihayet kaçkınılığın kol gezdiği bir dönemde azimle ve el-

bette her şeyin merkezinde olan parti ile yürüyen bu kızıl güzergâhın sıra neferleri olarak bilmek gerekir. Onlara dair çok şey anlatılır faaliyet yürüttükleri alanlarda. Bütün anlatımlar, önceden tanışma fırsatı olmamasına rağmen Ferdî ile Çiğdem'in yerlerini nicel olarak fazlasıyla dolduran yeni gerillaları birbirini besleyen ikili bir duyguya boğuyor. Bir yanı sıra onları kaybetmenin verdiği acıyı, diğer yandan bu acıyı devrimci bir kin ile Partizancı öfkeyle bilemenin tattığı inanç duygusunu yaşamaktadır yeni gerillalar. Ferdî ve Çiğdem yoldaşların kendilerine özgü yanları vardı elbette. Ancak bunlarla birlikte bir de ortaklaştıkları yanları vardı. İşte bunların en başında geleni, her ikisinin de kendilerini ülkemizdeki sınıf mücadelesinin merkezi halkasına sunmalarıydı.

Dersim'deki su sorunundan tarla sorununa kadar, ajan-işbirlikçilik-koruculuk gibi düşmanla ilişkilenen orman kesimleri gibi sorunlara kadar bir dizi meseleye ilişkin toplantılar yapılmakta ve köylülerin dolaysız katılımıyla bir yönelim belirlenmektedir. Kimi güncel ve somut politik gelişmelere ilişkin de Proletarya Partisi'nin tavrı kitlelerle paylaşılmaktadır. Proletarya Partisi'nin sürece dair aldığı kararlar önce gerilla birliği içinde özümsemeye çalışılıyor, ardından sürdürülen köy faaliyetlerinde köylülerin fikirleri ve tavırları da alınarak onlar da sürece dahil ediliyordu.

Halkın kendi ordusuyla kuracağı nispeten daha örgütlü bağ başarı da getirecektir. Zira Dersim'deki çalışmalar buna uygun olarak sürdürülmektedir. Munzur ve Kinem şahsında kavgada düşenlerimizi ancak bizlere devrettikleri bayrağı daha ileriye taşıyarak anabiliriz.

Karadeniz'den Munzurlara Bir Gerilla Yaşamı; Yurdal Yıldırım (Muharrem)

Ne kadar farkındayız bilinmez ama mücadele birçok alanda kendi kızgın pratiği içerisinde sürüyor. Hem de ağır bedeller ödenerek...

Sürekli ölüm haberlerinin geldiği, işkencenin, tutuklamaların hız kesmeden sürdüğü, genç, kadın, yaşlı ve çocuk halkın her kesiminin bir şekilde baskı ve sömürüye maruz kaldığı bir ülkede yaşıyoruz. Her geçen gün talan edilen bir coğrafyanın ve halkın insanlarıyız. Hapishanelerde, dağlarda ve sınıf savaşının çetin koşullarının göğüslediği tüm alanlarda sabırla ve inatla bir mücadele sürdürülüyor. Beşler'in; Sefagül'ün, Nurşen'in, Fatma, Güli- zar ve Derya'nın acısı daha dinmemişken Yurdal'ın şehitlik haberiyle yüreğimize bir sızı daha saplandı. Ama ilk olarak görevlerimizi yerine getirmeliydik. Mücadeleye ve

On üç yıllık gerilla pratiği her şeyi anlatmaya yetiyor. Gerilla emektir; halka duyulan sevgi, devrime ve yoldaşlara sınırsız bir bağlılıktır. Buna arşınlanan sıradağları, propaganda faaliyetini, onlarca çatışmayı, düşmandan ve işbirlikçilerinden sorulan hesabı, taşınan yükleri, devrimci dayanışmayı, öncülüğü, komutanlığı, savaşçılığı, doğanın güzelliklerini ve zorluklarını, şehit yoldaşların emek ve anısını, en derinden yaşanan sevinci ve acıyı katın...

Her anı sonsuz bir anlamı içinde barındıran, onca badire ve anıyla dolu bir yaşam. Devlet baskısını bağrında taşıyan, Sünnileştirme politikalarına maruz kalmış, dedeleri Kemalist cumhuriyete başkaldırmış Yozgat'ın bir Alevi köyünde başlayan yaşamı Dersim'de, yine bir isyan coğrafyasında son buldu.

Hem de varlığının inkar edilmesine, haklarının yok sayılmasına başkaldıran, bunun için mücadele veren Kürt yurtsever gerillalarla ortak bir görevi yerine getirirken. Şehit Mazlum Erenci binlerce Kürt genci gibi daha çocuk yaşta devlet baskısını ve işkencesini yaşamış, kendini Kürt ulusal kurtuluş mücadelesine adanmış Amedli bir gerillaydı. Yurdal ve Mazlum'un yan yana şehit düşmeleri ne bir tesadüf ne de ortak bir görevle sınırlı bir anlama sahiptir. Onların şehitlikleri ezilen, sömürülen, hakları elinden alınan tüm kesimlerin; işçilerin,

mücadelenin şehit neferlerine karşı görevler... Acı ve üzüntü bastırılmalı, gözyaşları gemlenmeli ve kavgamızın içerisinde tutulmalıydı. Çünkü biz sevinci de acıyı da bir kez değil defalarca, sadece bugün değil gelecekte de yaşayacak yoldaşlarıydık.

O Yozgat'ta başlayıp Avrupa'ya, oradan Karadeniz'de ve Dersim'de gerilla mücadelesine uzanan koca bir yaşamın sahibi; Karadeniz'in Memo'su, Dersim'in Muharrem'iydi. Aslında çok söze de gerek yok.

köylülerin, Kürtlerin, Alevilerin... faşist devlet iktidarına karşı yürütülen mücadelesinde anlamlıdır. Kardeşliğin en güzel örneğini sergilediler onlar. Geride kalanlara ortak düşmana karşı birlikte mücadele etmeyi, birlikte direnmeyi ve birlikte ölmeyi öğrettiler. Bilirsiniz düşmandan daha büyük hesaplar sorulacak. Adınız andımız ve sözümüz zafer olsun! "Gururla ve sabırla dinlenin şimdi/Kavganızı sürdürüyor yoldaşlarımız..."

(Bir yoldaşı)

"Hayatın Olduğu Yerde Savaşmak İstiyorum"

Bugün herkesin bildiği devrimci kadın önder Clara Zetkin, bir zamanlar konuşma kürsüsüne korka korka çıkandır, oysa mücadelenin içinde artık mücadelenin en ön safında yer alan bir savaşçı ve kadınların kürsüdeki sesi olur.

"Sanki kanat takmışım gibi geldi bana..."

Paris'te 1889'daki II. Enternasyonal'in kuruluş kongresinde ismi okunduğunda bu korkuyu yener, "Söz sırası yurttaş Zetkin'in". Başlangıçta tutuk, sonra gittikçe kendisinden daha emin ve daha akıcı bir dille, 32 yaşındaki Clara Zetkin ilk büyük konuşmasında kadınların davasını temsil eder: Konuşma metninin başlığı, "Kadının kurtuluşu için"dir. Clara Zetkin sosyalist partilerde hakları için savaşmak isteyen kadınlara tercüman olmaktadır. "Erkeğin desteği olmadan" diye açıklar, "evet, hatta genellikle erkeklerin iradesine karşın, kadınlar sosyalist bayrak altına girmişlerdir... Fakat onlar şimdi bu bayrak altında duruyorlar ve burada kalacaklar! Burada özgürlükleri için, eşit haklara sahip insan olarak kabul edilmeleri için savaşıyorlar.

Sosyalist işçi partisi ile el ele yürüyerek savaşın tüm zorluğuna ve gerektirdiği özverilere katılmaya hazır oldukları gibi, zaferden sonra da elde ettikleri tüm hakları korumaya kararlıdır. Paris kongresindeki bu konuşma sadece Clara Zetkin'in ilk büyük konuşması değildir. Bu konuşma uluslararası bir topluluk önünde cinsinin eşitlik hakları için savaş veren ve "Kadın ve Sosyalizm" konusunu gündeme getiren bir kadının tarihteki ilk konuşmasıdır. "Sanki kanat takmışım gibi geldi bana" der Clara Zetkin ko-

nuşmasını bitirdiğinde.

"Yaşamın olduğu yerde savaşmak istiyorum" sloganı onun yaratışdır. Bu noktaya nasıl varmıştır? Bu genç Alman kadın neden ille de Sosyal Demokrat Parti'ye katılmıştır? Bir köy

öğretmeninin kızı olan Clara Eissner, Chemnitz yakınındaki Wiederau'da yetişir. Günün birinde babasının kütüphanesinde Papa'ya karşı ayaklanmaların bir hikâyesini bulur. Yakılmak için odun yığınları üstüne bağlı olduklarında bile inançlarından dönmeyen bu kadın ve erkeklerden çok etkilenmiştir.

"Onlardan, daha çocukken, insanın inancı uğruna ölmeye hazır olması gerektiğini öğrendim" diye anlatır hayatının sonunda. 1872'de Eissner ailesi Leipzig'e taşınır. Clara öğretmen olmak ister. Gerçekleşmesi kolay olmayan bir arzudur bu. Çünkü devlet o zamanlar kadınların yüksek öğrenim görmesi ve kadın öğretmen yetiştirilmesi ile ilgilenmemektedir ve kadınlar kamusal eğitimin henüz her dalında çalışmamaktadır.

Leipzig'deki kurs döneminde Clara, devrimci düşünceleri ve eylemleri yüzünden ülkelerinden sürülen ve şimdi Leipzig'de öğrenim gören bir grup Rus öğrenciyle tanışır. Karl Marx ve Friedrich Engels isimlerini ilk kez işitir.

Rus öğrencilerden biri olan Ossip Zetkin, Clara'nın en yakın arkadaşı ve dostu olur. Sık sık kendisini sosyal demokratların toplantılarına götürür. Aynı yıl 1878'de Sosyalistler Yasası yürürlüğe girer. Bu yasa eyalet polis müdürlüklerine yerel sosyal demokrat cemiyetleri, sendikaları ve işçi eğitim cemiyetlerini yasaklama yetkisi vermektedir.

Birdenbire parti ve onunla birlikte tüm işçi örgütleri yasadışı olur, tüm yayınları yasaklanır. Partinin yasadışı çalışmalarına katılmaya devam eder.

1880'de Ossip Zetkin Leipzig'den sürülür. İki yıl sonra Clara onun ardından Paris'e gider. Evlenirler... Kısa bir zaman sonra Ossip Zetkin ağır hastalanır. 1889'un Ocak ayı sonunda ölür.

Clara Zetkin yıllar sonra bir kız arkadaşına kocasının ölümünü yazarken, "Sanki benim hayatım da durmuştu" der; "o zaman sadece çocuklarım uğruna hayata geri döndüm; ve tam adını koyarsak, sosyalist devrim savaşçısı bir kadın olarak verdiğim uğraş sayesinde." Clara Zetkin Paris'te sürgündeyken sürekli Alman ve Fransız işçi hareketleriyle ilgilenir ve bu sırada iki temel sorunla karşılaşır:

Sosyalist toplumda kadının yeri nerededir? Sosyalistler kadınları nasıl uyandırıp mücadelenin içine çekebilirler?

Bu konuya ilişkin ilk büyük katkısını Paris'teki II. Enternasyonal'in kuruluş kongresinde yapar.

Eylül 1890'da sosyal demokratlara karşı tedbir yasaları kaldırılır. Clara Zetkin iki çocuğuyla vatanına geri döner ve Stuttgart'ta yerleşir. Kadın işçilerin çıkarını kollayan Eşitlik adlı bir derginin kurucu ortağı ve yöneticisi olur. İlk yılların Eşitlik dergisinin sayfaları çevrilirse, kadın işçi hareketi gelişiminin canlı tabloları görülür. Bu dergilerde Jüt İplik Fabrikası'nda bir kadın işçinin Bremen'de 14 fenikten 15 feniğe kadar saat ücreti aldığı okunur. Çoğu, haftada yalnız bir kez sıcak öğle yemeği yiyebilmektedir... Dresdenli tütün işçileri; "içimizden biri mesai sırasında gülecek olsa bu ölümcül suçun bedelini 50 fenik ceza ile ödemek zorundaydı," diye anlatırlar. 1905 yılından itibaren eğitimini tamamlamış olan öğretmen Clara Zetkin kendisini yürekten istediği bir konuya adanır: Pedagojik çalışma.

Ağustos 1907'de sosyalist kadınların ilk uluslararası toplantısına 14 ülkeden 56 delege katılır. Bu kadınlar Clara Zetkin'i uluslararası sekreterliğe seçer ve Eşitlik dergisini uluslararası yayın organı olarak belirlerler.

Ağustos 1910'da ise, Kopenhag'da toplanan Uluslararası Emekçi Kadın

Kongresi, Zetkin'in önerisiyle 8 Mart'ı Uluslararası Emekçi Kadınlar Günü ilan eder.

II. Uluslararası Kadınlar Konferansı'nda katılımcı kadınlar, her yıl uluslararası bir kadınlar günü kutlanmasını kararlaştırır. İlk önce, mart ayındaki bu gün, kadınların seçme hakkı için propaganda yapmaya hizmet edecektir. "Yaşasın kadınların oy hakkı!" Bir yıl sonra Alman kadınlar mart ayındaki "kendi günlerinde" caddelerde bu sloganı pankartlara yazarlar. Clara Zetkin Eşitlik dergisinde bunu, "Dünyanın şimdiye kadar gördüğü, kadının eşitliği için yapılan en görkemli gösteri" diye yazar.

Daha 1912 yılında Clara Zetkin uluslararası sosyalistler kongresinde, Basel'de dünya kadınlarını barışın korunmasına aktif olarak katılmaya çağırmıştır. Savaşın sürdüğü 1915'te Almanya'da illegal olarak bir manifesto yayınlar: "Savaşı Bırakın!". Daha sonra "Vatana ihanete teşebbüs"ten tutuklanır. Serbest kalır kalmaz, savaş karşı yasadışı mücadeleye devam eder. Ta ki en ağır darbeyi yiyinceye kadar... Parti yönetimi Eşitlik'in redaksiyonunu elinden alır...

"Her şey beni Rusya'ya çekiyor. Rusların arasında yeni vatanımı buldum, politik açıdan, insanlık açısından, onların arasında sonuna kadar çalışmak ve savaşmak istiyorum."

Bunu 1917'de Rus işçi ve köylüleri Çar'ı devirdiklerinde yazmıştır. Lenin'le uzun konuşmalar yapar ve bunları Lenin ile Anılar kitabında yayınlar. 1920'de Alman parlamentosunda yeni kurulan Komünist Parti'nin baş adayı seçilir. Komünist Enternasyonal'in kadınların çalışma hayatıyla ilgili temel esaslarını hazırlar.

Ölümünden bir yıl önce, 75 yaşındayken hâlâ Berlin'deki Alman parlamentosunun kürsüsünden faşist tehlikeye karşı hararetli bir konuşma yapmış ve ağır hasta olmasına rağmen şöyle haykırıştır: "...Faşizmin tüm ülkelerdeki karşıtları! Kanlı zulümle, terörle, açlık ve savaşla birleşmiş faşizm paramparça edilip yere serilmeden, aramızdan hiç kimse dinlenme ve mola verme hakkına sahip değildir."

KAVGADA

ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Bargini Çatışması

Hayrettin Bakış komutasındaki gerilla birliği 29 Haziran 1985'te Hozat'ın Bargini köyüne yakın bir mezrada konakladığı esnada bir işbirliğinin ihbarı sonucu TC askerleriyle TIKKO gerillaları arasında çıkan çatışmada Hayrettin Bakış, Nihat Topuzoğlu ve Mehmet Eker şehit düştü.

Hayrettin Bakış: 1957 Dersim Mazgirt, Riçik doğumludur. Genç yaşta örgütlü mücadeleye katıldı. Faaliyetini sürdürürken esir düştü. 80'li yılların sonunda hapis hanesinden çıktığında sınıf savaşının engin denizine atıldı. Yanışların karşısına dikilmiş, her daim alçakgönüllü davranmıştır. Hiçbir olanağın görülmediği yerlerde olanak yaratmış, imkân ortaya çıkarmıştır. Şehit düştüğünde MK-SB üyesi ve Bölge Komutanıdır.

Nihat Topuzoğlu: 1961 Dersim Ovacık Topuzlu doğumludur. Yurtdışından ülkeye dönmüş ve Dersim dağlarının Mazlum'u olarak şehit düşmüştür.

Metin Eker: 1962 Dersim Hozat, Ergen (Geçimli) doğumludur. Genç yaşlarda tanıştığı Proletarya Partisi'nin bayrağı altında ölümsüzleşmiştir.

Aziz Erkoç: Dersim Hozat Tagar doğumludur. 1980 öncesi mücadeleye katılmıştır. 29 Haziran 1985'te Dersim Ovacık Eğrikavak köyünde TC güçleriyle Halk Ordusu gerillaları arasında çıkan çatışmada şehit düştü.

Efendi Diril: 1956 Dersim Ovacık Hülükuşağı doğumludur. 1976'da saflara katıldı. Yiğit, militan, fedakâr mücadelesiyle kısa zamanda düşmanın korkulu rüyası haline geldi. 30 Haziran 1980'de İstanbul Kanarya Çakar Sokak'ta vücuduna 20 kurşun sıkılmış şekilde katledilmiş olarak bulundu.

İsmail Bulut: 1963 Dersim Hozat Zankire doğumludur. 1992'de birlikten sonra MK üyeliği ve Askeri Komisyon sekreterliğine getirildi.

21 Haziran 1992'de bomba imal edilirken bombanın patlaması sonucu yaralandı. Yaralı ele geçirildikten sonra işkencede katledildi.

Doğan Karadağ: 1962 Dersim Hozat Tagar (Ormanyolu) köyü doğumludur. İlk başta Devrimci Yol taraftarıydı. 12 Eylül AFC'sinin ardından Halk Ordusu'na katıldı. Dersim dağlarının Alışar'ı, 21 Haziran 1992'de Artvin Şavşat'ta bomba yaparken bombanın elinde patlaması sonucu şehit düştü.

Aziz Araz: Aslen Karslı olan Aziz Araz, 15-16 Haziran'la ilgili yapılan gösteriler sonrasında 16 Haziran 1980'de İstanbul'da gözaltına alınarak işkencede katledildi. Onunla aynı gün gözaltına alınan TİKB militanı Songül Kayabaşı da işkence sonucu katledilmiştir.

Ahmet Kargın: Dersim Ovacık doğumlu olan Ahmet Kargın, Halk Ordusu saflarında yerini belirlemiştir. Dağların Mehmet Zeki'si olan Ahmet Kargın, Erzincan Ergani bölgesinde para almaya gittikleri bir yerden dönerken konakladıkları sırada Erdal Aslan adlı bir hain tarafından Haziran 92'de öldürülür. Kargın TIKKO mıntika komutanlarındandı.

Aziz Akpınar: 17 Haziran 1978'de Tarsus'ta polis tarafından katledildi.

Beyazdağ Şehitleri

Mahmut Şefik Karaağaç: 1956 Hozat doğumlu olan Karaağaç, lise yıllarında Proletarya Partisi ile ilişkiye geçer. Proletarya Partisi ileri Sempatizanı olan Karaağaç, şehit düştüğü ana kadar Halk Ordusu'nun çeşitli kademelerinde komutanlık yapmıştır.

Hüseyin Gözlü: Dersim Merkez Rayberler köyü doğumlu olan Hüseyin Gözlü (Bozo) kendi köyünde tanıştığı Proletarya Partisi'nin düşünceleri doğrultusunda bir süre kuryelik görevi yapar. Daha sonra Halk Ordusu içerisinde faaliyet sürdüren Bozo, Proletarya Partisi sempatizanı ve Halk Ordusu mıntika komutanlığı yaparken Beyazdağ'da ölümsüzleşir.

Onlar Savaşı Savaşın İçerisinde Öğrendiler, Savaşta Ölümsüzleştiler!

Tarihin akışını değiştirmek isteyenler, büyük bir sabır, cüret ve kararlılıkla yürümüşlerdir karanlığın üzerine tarihler boyu. Çünkü karanlığa aydınlık taşımak "bir ziyafet değil, bir savaş işidir" ezenle ezilen kavgasında. Kuşkusuz bu kavga yenilgi-yengi ama nihayetinde zaferle taçlanan bir yürüyüşün adımlarıyla sonlanacaktır. Ve bu sonda tarih hiçbir zaman unutamayacağı kahramanlıklara tanıklık etmiştir yüzyıllar boyu. İnsanın insanı sömürsünün son bulduğu, sınırların-sınıfların parçalandığı "egemenlerin korktuğu hayalet" komünizm gerçek olduğunda tarih, sayfaları üzerine altın harşerle yazılı özgürlük savaşçıları anlatacak komünizmin çocuklarına. Her biri ayrı özellikleriyle, aynı ideal için çarpan yürekleriyle kazanacak yarının çocuklarının bilincine. Kimisi fedakar-özverili, kimisi savaşçı, kimisi iyi bir ajitatör, kimisi ise bir önder. Ve bu tarih sayfaları 21 Haziran 1992'de iki yiğit Partizana da yer verecek güçlü puntolarla, silinmeyecek kadar köklenmiş yazılarla. Bu tarihin sayfalarında yer bulan **İsmail Bulut (Şahin, Qero) ve Doğan Karadağ (Topçu)** yoldaşlar da yaşamlarıyla büyük bir değer, kavgacı ruhlarıyla iyi bir öğretmen oldular. 21 Haziran'da Artvin Şavşat'ta bomba imal ederken Doğan Karadağ elindeki bombanın patlamasıyla şehit düşerken, İsmail Bulut yoldaş da yaralı olarak düşmana esir düşer. Düşmanın tüm baskı ve işkencelerine rağmen O, komünist önderi İbrahim Kaypakkaya'dan devraldığı "İşkencede düşmana ser verip, sır vermeme" geleneğinin bir devamcısı olarak işkencecilere karşı direnir. İsmail yoldaş konuşturamayacağını anlayan düşman, birçok devrimci ve komüniste yaptığı gibi O'nu da katleder. Çocuk yaşta gerillayı tanıyan onlarla büyüyen dağların Şahin'i (İsmail Bulut) ortaokul yıllarında katıldığı sınıf mücadelesinde kısa zamanda gelişerek iyi bir kavga militanı olarak şehit düşmüştür.

Doğan Karadağ da (Topçu) kavga içerisinde askeri özellikleriyle ön plana çıkarak düşmanın haklı korku ve nefretini, halkımızın da sevgisini kazanmıştır. Bir yoldaş Topçu'yu

anlatırken "O atmaca bir kuş misali avını seyredip büyük bir ustalıklarla yönelip sonuç olarak gerilla üslerine çekilirdi. O her sinsi ve kalles pusuda grubuna kayıp verdirmeden pusuları yarıp çıkmıştır. Bundan dolayı düşmanın Diyarbakır'daki bir yetkilisinin 'bu dağlarda ikimize yer yok. Ya o ölecek, ya da ben' demesi boşuna değildir.

Topçu'nun özellikle askeri konulardaki deneyimi ve birikimi tamamıyla mücadeleciler bir yaşam sonucu elde edilmiş kazanımlardır" demişti.

Bu noktanın üzerinde durmak gerekir. Yoldaş Topçu'yu anlatırken önemli bir noktaya vurgu yapmıştır. "Savaş savaşarak öğrenilir" belirlenmesi pratik zemin bulmalıdır herkes açısından. Burada önemli olan savaşırken kendini ve yoldaşlarını geliştirmek, Partiyi geliştirmek, sınıf mücadelesini geliştirmektir. MLM'yi kavramadan, onu yaşama geçirme gayreti içerisinde olmadan bir savaştan bahsetmiyor tek başına yoldaşını anlatırken. Savaşı, rehber aldığımız MLM bilimini somut koşullara uygulayarak savaşmak olarak anlamalı ve bu doğrultuda sınıf mücadelesinin engin denizinde bir kulaç da biz atmalıyız.

İsmail Bulut Proletarya Partisi MK üyesi kimliğiyle ölümsüzleşirken, Doğan Karadağ için bugün iyi bir komiser, iyi bir komutan deniliyorsa bu onların savaş içerisindeki şekillenen kişiliklerinin bir sonucudur.

Bugün düşmanın saldırılarının yanı sıra yine tasfiyeciler anlayışın yaşam bulmaya çalıştığı bir süreçte şehit düşen yoldaşlar ancak kavganın sıcak mevzilerinde anılacaktır. Yaşamlarıyla olduğu kadar ölümsüzlüğe giderken de gösterdikleri cüret ve kararlılıktan öğrenmeli, onlara layık olmalıyız.

İçinden geçtiğimiz süreçte şehit düşen her yoldaştan olduğu kadar İsmail ve Doğan yoldaşlardan da kavgamız için öğrenecek çok şeyimiz var. Kavgada gelişim ve önderlik misyonu, savaşçı kişilik, kararlılık ve cüret her iki yoldaşın da öne çıkan önemli özellikleridir. Bizler de savaşın ihtiyaçları çerçevesinde kendimizi savaşa göre şekillendirmeli, dönemin daha çok İsmail, daha çok Doğan yoldaşlara ihtiyacı olduğunu bilincimize kazımalıyız.

Yazının başlangıcı 24. sayfadadır

sındaki blok arasına sıkıştırılması hedeflenmektedir. Çünkü önümüzdeki süreçte kriz daha da derinleşecektir. Bu nedenle yaşanacak krizde Alevilerin toplumsal muhalefetin bulunduğu alandan çekilmesi sistemin yararına olacaktır. Amaçlanan bu şekildedir.”

ALEVİLERE DÖNÜK SALDIRILARDA “CEZASIZLIK” SİSTEMATİĞİ

Yıllardır devam eden Gazi, Ümraniye ve Sivas katliamı davalarında da devletin “cezasızlığı” esas aldığı, göstermelik davalarla süreçlerin geçirildiğini ifade eden Gülüm şöyle devam etti: “Aleviler tarih boyunca sürgün edilmiş, katliamlara uğramış, baskılar yaşamış ve asimile edilmek için içten ve dıştan her türlü saldırıya maruz kalmıştır. Bahsini ettiğimiz katliamlar da Cumhuriyet döneminde, yakın tarih olarak bildiğimiz süreçlerde yaşanmıştır. Katliamlar dönemsel farklılıklar gösterse de esas olarak aynıdır. Öncelikle belirtmek gerekir ki Aleviler bir toplumsal sınıfı temsil etmiyor. Ancak yaşam biçimleri ve öğretileri gereği tüm insanlara aynı gözle bakarlar. Tarihsel bakımdan ezilmişlik pozisyonlarına paralel bu inançları onların tarih boyunca hep mazlum olmalarını sağladı. Bu nedenle hep mazlumlardan yana olmuşlardır. Alevilerin bu kültürleri iktidarlar bakımından hep asimile edilmek istenmiştir. Ancak Aleviler bu asimilasyona

boyun eğmedikleri için her seferinde toplumsal çatışma kimliği olarak kullanılmak istenmişlerdir. 1980 öncesi Maraş, Sivas, Çorum, Malatya vs. yerlerde yaşanan katliam ve katliam girişimleri devrimci durumu zayıflatmak için halklar arası çatışmada kullanılmak istendi ve şovenizm, bağnazlık körüklendi. 1993 Madımak, 1995 Gazi ve Ümraniye katliamları ise Kürt Ulusal Hareketi ve devrimci hareketler ile Aleviler arasındaki bağın kesilmesi için gerçekleştirilmişti.

Sistem ve onun koruyucusu devlet, her dönemde belli anlayışları, klikleri ve grupları kendi hukukunu aşan “kirli” işlerinde kullanmıştır. Yaşanan katliamları kimlerin gerçekleştirdiği bizler açısından ortadadır. Sivas ve Gazi katliamlarını milyonlarca insan canlı canlı seyretti. Bunları yapanların bulunmaması, sorumluları bilinmediğinden değil yaşanan siyasal çıkarlar gereğidir. Bugün Sedat Peker şahsında ifade edilenler bu gerçeği bizlere bir kez daha göstermektedir. Davalar yıllarca sürer ve sonra zaman aşımına uğrar. Eğer ceza veriliyorsa ya da sorumluları bulunuyorsa kesinlikle devletin bu kişilerle işi bitmiş artık sürecin dışına atılmıştır.”

‘ALEVİLERİ BEKLEYEN EN BÜYÜK TEHLİKE, ‘DEVLETİN ALEVİSİ’ OLMAKTIR’

Alevilere yönelik saldırıların süreçten bağımsız olmadığını söyleyen Gülüm,

“Bugün tüm toplumsal kesimler baskı altında tutulmak istenmektedir. Bu durum herkese göre farklılıklar arz etmektedir. Aleviler için bu baskı devletin belirlediği ve gösterdiği alanda olmaktadır. ‘Devletin Alevisi’ olarak ifade edilen bu durum Alevileri bekleyen en büyük tehlikedir. Bu tehlike yıllardır uygulanan asimilasyonun sonuç alınmak istenen son basamağıdır. Bu tehlikeli yönelim bir yandan siyasi baskı ve yaşanan katliamların bıraktığı kaygı ile diğer yandan da içeride maddi olarak Alevi kurumlarını destekleyerek yaşama geçiriyorlar. Bunun amacı Aleviler içinde inanç bakımından “iki çizgi” oluşturmaktır. Oysa ortada iki çizgi ya da iki farklı görüş yoktur. Alevilik inancı gereği “yol bir sürekin binbir” anlayışı ile farklılıkların ortak noktalarda nasıl tutulacağını açıkça göstermektedir. Ancak bugün ifade edilen Alevi kültürünün asimile edilmesine “evet” demek, devletin Alevisi olmak da Aleviler içindeki ikinci çizgiyi ifade etmez. Bunlar olsa olsa Aleviliği sadece kendi çıkarları için kullanan gerici yaklaşımlardır. Bu yollarla uzun süredir hayal ettikleri gibi Alevileri cemevleri içinde tutarak en temel talepler olan eşit yurttaşlık ve kimlik inşa sürecinden uzaklaştırmak istenmektedir. Bazı Alevi kurumlarının Aleviliği cemevleri ile özdeşleştirmeleri, buna paralel Alevilerin cemevleri üzerinden de-

mokratik muhtevadan, mücadeleden uzaklaştırılma hamlesi asimilasyonun en tehlikeli yanını oluşturmaktadır. Cemevlerini yasal görmeyenlerin, yasal statü kazanmasını engelleyenlerin cemevleri yapılırken yaptıkları yardımlar Alevileri sevdiği için değildir. Bu yaklaşıma sahip “yardımseverler” iyi niyetli değildir. “Cehennem yolu iyi niyet taşları ile döşelidir.” sözü yapılan yardımların açıklaması niteliğindedir. Cami-cemevi projesi olarak bilinen ve esasta Türk-İslam sentezinin Aleviler üzerinde uygulanma projesi olan politikalar devam etmektedir. Bu politikaları dün olduğu gibi bugün de bir kez daha bertaraf etmek zorundayız.” dedi.

Gülüm sözlerini şu cümlelerle noktaladı: “Aleviler için bu süreç önemli ve kritik bir yerde durmaktadır. Sürece müdahale etme ile süreci seyretme gibi önemli bir eşikte durulmaktadır. Yaşanan pandemi süreci Alevi kurumlarını olumsuz yönde etkiledi. Kurumlar kendi içinde tartışmalar yürütemedi. Kurumların işleyişi bireyler üzerinden yürüdü. Bu da kurumlarımızda demokratik muhtevayı zayıflattı, kurumlarımızın kitlelerle bağı gevşetti. Şimdi hızlıca bu sürecin örgütlenmesine yönelik çaba harcamalıyız. Bu yapıldığında çözümlere dair atılacak adımlar daha da kolaylaşacaktır.”

Hasan Gülüm: 'Aleviler Kendi Taleplerinden Uzaklaştırılarak Sistem İçine Çekilmek İsteniyor'

Devlet-mafya iş birliğine dair işaatların ardından Alevilere dönük saldırıların da aslında herkes tarafından bilinen "failleri" açıklanmaya başladı. Klikler arasında ortaya çıkan dalaşta Aleviler de bir dayanak olarak kullanılmak istenirken Aleviler üzerinden yeni birtakım siyasi oyunlar ve hakimiyet planları yapılıyor.

Alevilere dönük bu politikaları, Alevilere biçilmek istenen rolü ve Alevilerin sürece bakışını Pir Sultan Abdal Kültür Derneği Ataşehir Şubesi Yönetim Kurulu Üyesi Hasan Gülüm ile konuştuk.

AKP iktidarının ekonomik ve siyasal kriz ile birlikte yönetim krizinin açığa çıktığını ifade eden Hasan Gülüm, "Bu durum sistemin işleyişinde sorunlar oluşturmaya başladı. Bir yan-

dan işsizlik artarken diğer yandan düşük ücretli ve güvencesiz çalışma adeta çalışma yaşamının kuralı olmaya başladı. Grev, direniş, örgütlenme gibi demokratik haklar siyasi iktidar tarafından oluşturulan ve sürdürülen baskılarla durdurmak ve engellenmek isteniyor. Diğer yandan en temel demokratik hakkı kullanmak isteyen gazeteciler, bilimsel eğitim, güvenceli gelecek talebinde bulunan halk gençliği her türlü baskıyı yaşamaktadır. Yaşamımızın en önemli ayağını oluşturan doğa adeta talan edilmektedir. Tüm bu baskılara rağmen direniş ve mücadele sürmektedir." dedi.

Mafya, devlet ve yolsuzluk üçgeninde tartışmaların büyümesinin krizin derinleştiğinin bir göstergesi olduğunu değerlendiren Gülüm, "Bu aynı zamanda sistemin (yönetenler) kendi arasındaki klikler çatışmasının

(bildiğimiz ve söylediklerimizin) su yüzüne çıkan sonuçlarıdır. Kamuoyunda Sedat Peker'le başlayan bu tartışmalar yeni değildir. Öncesinde benzerlerine tanıklık edilmiştir. Oysa Sedat Peker'in bugüne kadar onlarca katliamda, kirli ilişkilerde kullanılan bir çete olduğu herkesçe bilinmektedir. Bugün, dün birlikte oldukları ile hesaplaşıyorsa kendisi sistem dışına itildiği içindir. Sermayede vaat edilen payı ya azalmış ya da kesilmiştir. Bu nedenle kendine yeni birlikteliklerle yol açmak istemektedir." ifadelerini kullandı.

'ALEVİLER SİSTEM İÇİNE ÇEKİLMEME ÇALIŞILIYOR'

Alevilerin bu süreçte tarafsız kalmasını ve taleplerinden vazgeçmesini hedefleyenlere karşı mücadelenin büyütüleceğini vurgulayan Gülüm, şöyle

devam etti: "Aleviler tarihsel olarak yaşadıkları tüm olayların sorumluluğunu sadece kişilere bağlamadı. Kişilerin elbette rolü vardır. Ancak Alevilerin karşısına yüzlerce, binlerce kişiyi örgütlemek sistemin bir özelliğidir ve ideolojiktir. Sedat Peker'in açıklamalarıyla Alevilere dönük saldırılar sadece AKP ile sınırlanmak istenmektedir. Yaşananlar kişilere bağlanmaktadır. Uzun süredir böyle yapılarak Alevilerin inanç ve kimlik sorunu mücadelesinden uzaklaşması istenmektedir. Diğer yandan Aleviler başta CHP olmak üzere sistem partileri içine çekilmeye çalışılmaktadır. Bu aynı zamanda önümüzdeki süreçte kurulacak siyasi iktidar bloğunun en zayıf yanını oluşturan Alevilerin bağımsız bir yapı olması engellenerek kendi taleplerinden uzaklaşması; AKP ile onun karşı-

Yazının devamı 23. sayfadadır

YENİ DEMOKRASİ
MÜCADELESİNİN GÜR SESİ!
OKU, OKUT

f yenedemokrasi1

ig yenedemokrasi1

tw yeni_demokrasi1

yt yenedemokrasi17.net

em yenedemokrasiyazetesi@gmail.com

Özgür Gelecek İçin Yeni Demokrasi Gazetesi Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Tuba Apaydın Yayın Türü: Yaygın Süreli

Umut Basım Yayımcılık Yönetim Yeri: İskenderpaşa Mah. Horhor Cad. No:70/4 Fatih/İst İletişim: 0212 534 54 76- yenedemokrasiyazetesi@gmail.com

Baskı: Alesta Ajans Basım Medya ve Bilgi Teknolojileri San. Tic. Ltd. Şti Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi B Blok, 1 Kat, No: 349 Zeytinburnu/İst-0212 501 21 20